

บทนำ

“ซาตกร ไอ้อซาตกร! เอาลูกฉันคืนมา เอาคืนมา!”

เสียงกรีดร้องของหญิงคนหนึ่งดังก้องห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลที่ทันสมัยที่สุดในประเทศเล็กๆ ซึ่งเต็มไปด้วยน้ำมันดิบ

หลังจากนั้นไม่นานก็ตามมาด้วยเสียงร้องให้ปี่มว่าจะขาดใจของผู้หญิงคนเดียว

บุคลากรภายในห้องฉุกเฉิน ญาติ และผู้ใดก็ตามที่ได้ยินเสียงโหยหวนนั้นล้วนแต่ส่งสารผู้สูญเสีย กระทั่งบางคนก็ถึงกับไม่อาจกลืนน้ำตาเอาไว้ได้

หญิงผู้กำลังร้องให้ปี่มว่าจะขาดใจอยู่นี้เป็นภรรยาเจ้าของโรงแรมหรูหลายแห่งในสหรัฐอเมริกาบับเอห์เตน ครอบครัวของเธอมีสมบัติพัสถานมากมายจนใช้อีกสองชาติก็ยังไม่หมด

แต่วันนี้...ไม่ว่าจะใช้เงินมากมายสักเพียงไหน ก็มิอาจซื้อชีวิตลูกชายเพียงคนเดียวของตนได้

ร่างซึ่งมีผ้าสีขาวคลุมไม่อาจลุกขึ้นมาอีก หัวเราะ หรือเรียกเธอว่าแม่

ได้อีกต่อไป

แม้กระทั่งภาพสุดท้ายของลูก สามีเธอก็บอกว่าห้ามดู เนื่องจากลูกชายสุดที่รัก ลูกที่เป็นความหวังของทั้งพ่อและแม่ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์จนมีสภาพไม่น่ามองเท่าใดนัก

ญาติของผู้ตายเหลื้อมมองผู้ถูกเรียกขานว่าฆาตกรด้วยแวตตาไม่พอใจ หลายคนไม่รู้ว่เกิดอะไรขึ้น แต่เมื่อแม่ผู้ตายเรียกคนที่เป็เพื่อนสนิทผู้ตายว่าฆาตกร ทุกคนก็เชื่อตามนั้น

ทว่า...เจ้าฆาตกรมิใช่บุคคลธรรมดา เพราะเป็นทายาทของตระกูลมะอาลีย์ที่มีอิทธิพลมากเหลือเกินในเอท์เดน จึงไม่มีใครกล้าอาละวาดหรือด่าทอคนผู้นั้นดังเช่นแม่ผู้ตาย

แม่แต่พ่อของผู้ตายเองยังกอดมารยาไว้แนบอก แล้วพูดกับ ‘ฆาตกร’ เมาๆ ว่า

“ไปเถอะการิม ออกไปซะ ออกไป”

ขนาดโอมาร์ ผู้นำตระกูลอัล คาลีฟายังไล่คนที่เป็ต้นเหตุของการเสียชีวิตของลูกชายเพียงแค่นั้น แล้วญาติคนอื่นจะทำอะไรได้มากกว่านี้

“ฆาตกร!”

คำด่าซึ่งออกจากปากของหญิงที่เคยบอกว่ารักเขาไม่ต่างจากลูกชายของเธออีกคน เรียกก้อนขมๆ ให้ขึ้นมาตั้งอยู่ในลำคอของการิมซึ่งยืนอยู่ที่ปลายเท้าของฮัมซาผู้นอนสงบนิ่งอยู่เบื้องหน้าเขา

เขาเป็นฆาตกรอย่างนั้นหรือ เขาม่าเพื่อนรักของตัวเองอย่างนั้นหรือ การิมอยากปฏิเสธว่าไม่จริง

แต่...มันเป็ความจริง!

หากเขาไม่ขับรถไล่ตามฮัมซา อุบัติเหตุก็คงไม่เกิดขึ้น ตอนนีฮัมซา อัยรีน และฟาเดล คงอยู่บนเครื่องบิน กำลังโฉบบินไปหาอิสระดังที่พวกเขาปรารถนา

หากเขายอมเป็นผู้แพ้ ยอมปล่อยวางทุกอย่างเพียงแคคนเดียว เรื่อง

เลวร้ายเช่นนี้คงไม่มีวันเกิดขึ้น

ใช่...เขานั่นเองที่เป็นฆาตกร!

๑

มีตสองคมปลายแหลมความยาวประมาณหนึ่งฟุตพุ่งผ่านอากาศ ไปปักอยู่บนเสาไม้ต้นหนึ่งในห้องส่วนตัวของนะดา บุตรสาวคนเดียวของ อาลีผู้เป็นหัวหน้าหมู่บ้านซาฟารีน หมู่บ้านเล็กๆ แต่เป็นเสมือนเส้นเลือดหลักเส้นหนึ่งของรัฐอัชชะมาล รัฐเล็กๆ ที่อยู่เหนือรัฐอัคคาบาล...เมืองหลวงของรัฐอาหรับเอห์เดน ประเทศเล็กๆ ซึ่งเต็มไปด้วยน้ำมันดิบ

ผู้ขี้ว้างมีดและเจ้าของห้องคือคนคนเดียวกัน หญิงสาวชอบเรียกตัวเองว่าผู้หญิงที่ล้ำสมัยที่สุดในหมู่บ้าน แต่เหล่าผู้เฒ่าผู้แก่ในหมู่บ้านกลับเรียกเธอว่า 'เด็กหัวสมัยใหม่ที่ทำตัวเกินงามมากขึ้นทุกที'

นะดาเมื่อ...เมื่อที่ถูกมองและถูกกล่าวหาเช่นนั้น เมื่อที่ชีวิตของตน ต้องถูกผู้ชายกำหนดด้วยกฎเกณฑ์เก่าๆ ว่าผู้หญิงทำสิ่งนี้ได้ สิ่งนั้นไม่ได้ และเมื่อที่ต้องรับฟังวันละเป็นสิบหนว่าควรทำตัวเช่นไรจึงจะได้คำจำกัดความว่า...งดงาม เหมาะสม

นะดาอายุ ๒๐ ปี เธอเป็นหญิงสาวที่โดดเด่นที่สุดในหมู่บ้าน เนื่องจากเธอไม่ใช่คนเอห์เดนเต็มตัว เลือดครึ่งหนึ่งของหญิงสาวได้จาก

ประเทศเล็กๆ แสนสงบสุขและสวยงาม ประเทศที่เปิดกว้างให้ประชาชน
เป็นอิสระด้านความคิด...ประเทศไทย

ส่วนผสมอันงดงามระหว่างเอห์เดนกับไทย์รวมอยู่บนใบหน้าของ
นะดา เธอมีผิวขาวเนียนละเอียด วงหน้ารูปไข่ ดวงตาเหมือนแมล็ดอัลมอนต์
สีดำแสนโดดเด่น ดึงดูดใจผู้คน จมูกโด่งเซตเล็กน้อย และริมฝีปากอิมสี
แดงระเรื่อ รูปร่างเธอไม่ได้สูงใหญ่ตามแบบพ่อ แต่กลับเล็กกะทัดรัด
เหมือนแม่ ซึ่งการมีรูปลักษณ์เลอเลิศเช่นนี้ทำให้หญิงสาวถูกคาดหวังว่าจะ
ต้องงดงาม เรียบร้อย และเป็นแบบอย่างของสตรีมุสลิมที่ดี

แต่นะดากลับไม่ใช่คนเรียบร้อยหรือเป็นแบบอย่างที่ดีให้ใครได้เลย
แม่เธอจะตัวเล็ก แต่ก็เล็กพริกขี้หนู เผ็ดซ่าทุกหยาดหยด เรื่องที่หญิงสาว
เชี่ยวชาญเป็นพิเศษคือการป่วน และทำให้ผู้เฒ่าผู้แก่ในหมู่บ้านปวดหัว
เพราะความซุกซนที่โมทนเกินหญิงของเจ้าหล่อน

ผู้ชายในหมู่บ้าน...ไม่มีใครกล้าขอเธอแต่งงานเพราะรู้ฤทธิ์เดชกันดี
สมัยยังเด็กกว่านี้ นะดาเคยไล่เตะเด็กผู้ชายทุกคนมาแล้ว ทะเลาะกัน ชก
กันจนปากคอกแตกก็ยังมี

ดังนั้น...แม่จะสวยและครอบครัวมีฐานะดี หญิงสาวก็ยังเป็นโสด

พ่อของนะดาชื่ออาลี เขาเป็นชาวเอห์เดน เป็นบุตรชายคนโตของ
เศรษฐีผู้หนึ่ง เพราะเกิดมาในครอบครัวผู้มีอันจะกิน พ่อเธอจึงมีโอกาสได้
ไปเล่าเรียนที่เมืองนอกเมืองนา เพื่อเปิดหูเปิดตา และ...เปิดหัวใจ

ท่านพบยอดดวงใจที่อังกฤษ...แม่เธอเป็นสาวไทย แตกต่างกันทั้ง
เชื้อชาติ ศาสนา และความเชื่อ แต่เป็นเพราะรัก พ่อจึงได้แต่งงานกับแม่
และเป็นเพราะรัก แม่จึงยอมทิ้งบ้านเกิดเมืองนอนมาอยู่ที่เอห์เดนกับพ่อ

ความรักเป็นสิ่งงดงามเมื่อแรกได้ครอบครอง พ่อกับแม่เธอใช้หัวใจ
ที่เปี่ยมไปด้วยรักเป็นอาวุธ หวังเอาชนะใจกับยาที่ไม่ชอบสะกั้ต่างชาติ
ต่างภาษา แรกๆ แม่จะลำบาก แต่ความรักก็ทำให้พ่อกับแม่ร่วมกันฝ่าฟัน
และอดทน

จนกระทั่งแม่ตั้งท้องเธอนั้นแหละ รอยร้าวในชีวิตรักของพ่อกับแม่ จึงเกิดขึ้น

พ่อไม่เคยบอกแม่ว่าก่อนที่จะแต่งงานกัน ท่านสัญญากับย่าไว้ว่าจะยอมรับผู้หญิงที่ย่าเห็นชอบด้วยมาเป็นภรรยาอีกคน

แม้จะเข้าใจว่าเป็นสัญญา เป็นสิ่งที่พ่อไม่ต้องการกระทำ แต่แม่เกิดที่ประเทศไทย โทม่าในครอบครัวที่มีผิวเดียวเมียเดียว ดังนั้น...ถึงจะเข้าใจว่าในใจของแม่กลับมีความรู้สึกต่อต้านและรับไม่ได้ซุกซ่อนอยู่

หลังจากพ่อรับผู้หญิงอื่นมาเป็นภรรยาอีกคน แม่ทนอยู่ที่เอห์เดินอีกสองปีก็ถอดใจ สาเหตุของการถอดใจเป็นเพราะภรรยาอีกคนของพ่อ ตั้งครรภ์ แม่รู้สึกเหมือนถูกทรยศ เนื่องจากพ่อเคยบอกว่าอยู่กับภรรยาอีกคนแบบที่น้อง ไม่มีอะไรเกินเลย แต่พอผู้หญิงคนนั้นท้อง พ่อก็กลายเป็นผู้ชายโกหก เชื่อถือไม่ได้ในสายตาแม่ ท่านจึงตัดสินใจพาเธอกลับประเทศไทย และไม่ยอมกลับมายังเอห์เดินอีก

พ่อบินไปหาแม่ทุกปีเพื่ออ้อ แสดงให้เห็นว่ายังรักและไม่เคยลืมแม่เลย กระนั้นแม่อก็ไม่ใจอ่อน ท่านเคยบอกตอนที่เธอร้องหาพ่อว่า...แม่อยังรักพ่อ ยังคิดถึงพ่อ แต่ที่เลือกจากมาก็เพราะรัก จึงไม่อยากเกลียด

ตอนนั้นนะดาเด็กเกินกว่าที่จะเข้าใจ และด้วยความเป็นตัวนี้เอง เธอจึงลืมความคิดถึงพ่อและความคับแค้นใจของแม่ไปเสียสิ้น เมื่อตาบยายพาเธอไปรู้จักกับเพื่อนใหม่ โลกใหม่ เด็กหญิงก็สนุกสนานไปด้วย

นะดาโตมาแบบเด็กไทยซึ่งมีอิสระเต็มที่ ปีนป่ายเล่นชนกับเหล่าสุนัข ซึ่งเป็นลูกหลานของคนแถวบ้านในสวนผลไม้ของตาบยาย จนกระทั่งอายุได้ ๗ ขวบ ทางครอบครัวของพ่อก็ส่งข่าวร้ายมาให้

พ่อเธอประสบอุบัติเหตุ อากาศเป็นตายเท่ากัน

เพียงได้รู้ข่าว แม่ก็รีบพาเธอขึ้นเครื่องบินกลับมาหาพ่อทันที

เหตุการณ์ที่เกือบพรากพ่อไปตลอดกาลทำให้แม่รู้ว่าท่านรักพ่อมากแค่ไหน รักมากพอที่จะยอมเห็นผู้หญิงอีกคนอยู่ข้างกายพ่อ ดีกว่าที่จะ

ไม่ได้เห็นพ่อไปตลอดกาล

เมื่อมีกำลังใจให้สู้ต่อ อาการของพ่อก็ค่อยๆ หุเลาหง และความทุกข์ที่ต้องเห็นคนซึ่งตนรักเจ็บปวดก็ทำให้หญิงสองคนที่คิดจะช่วงชิงความรักจากชายคนเดียวกันหันหน้าเข้าหากัน ทำความรู้จักกัน ก่อนจะรับรู้ว่าจะต่างคนต่างก็ไม่ใช่คนเลวเกวอะไร ตรงกันข้ามพวกเธอกลับเข้ากันได้ดีกว่าที่คิดเสียอีก

นะดากับแม่ไม่เคยได้กลับประเทศไทยอีกเลยเพราะพ่อไม่ยินยอมจากนั้นเด็กหญิงที่เคยตัดผมสั้น สวมกางเกงขาสั้น วิ่งปุกเลงๆ สนุกอยู่กับเพื่อนทั้งหญิงชาย มีอิสระเสรีเต็มที่ ก็กลายเป็นนกน้อยในกรง ถูกกรอบของคำว่า ‘ผู้หญิงที่ดี’ รัตเอาไว้จนแทบหายใจไม่ออก

จริงอยู่ที่พ่อเข้าใจเธอ เมื่อเธออยากเรียน ท่านก็หาครูผู้หญิงมาสอนถึงที่บ้าน ไม่ว่าจะต้องการเรียนอะไร พ่อไม่เคยห้าม เธออยากทำอะไร...ทำได้ โดยมีข้อแม้ว่า ทุกอย่างที่ต้องอยู่ภายในรั้วบ้านเท่านั้น เมื่อออกไปนอกบ้าน นะดาต้องทำตัวเป็นสตรีมุสลิมที่ดี ที่เหมาะสม ซึ่งเธอก็รักษาสัญญาได้บ้าง ไม่ได้บ้าง

และเพราะรักษาความเป็นผู้หญิงที่ดิงามเอาไว้ไม่ค่อยได้นี่แหละ นะดาจึงหงุดหงิด ขัดใจ และเริ่มรู้สึกรุนแรงมากขึ้นทุกทีว่า เธอไม่เหมาะที่จะอยู่ที่นี้ หลังจากเรียนจบในระดับมัธยมศึกษา เธอก็อ้อนวอนให้พ่อส่งไปอยู่ที่ประเทศไทยเพื่อเรียนต่อมหาวิทยาลัยที่นั่น

นะดาเชื่อว่าประเทศไทย เมืองสวรรค์แสนเปิดกว้างจะทำให้เธอสุดลมหายใจได้ลึกขึ้น เป็นอิสระมากขึ้น และใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุขมากขึ้น
 ทว่า...ไม่ว่าเธอจะอ้อนวอนอย่างไร พ่อก็ไม่ยอมอนุญาตให้เธอไปประเทศไทยเสียที

มิหนำซ้ำ พอเธอเข้าซึ่กวงใจพ่อมากขึ้น ท่านก็สั่งขังเธอ ไม่ให้ออกจากห้องสามวัน

เพราะถูกลงโทษนั่นเอง นะดาถึงได้เซ็งและหาทางระบายความเซ็ง

ออกจากจิตใจด้วยการปามีดีใส่เสื่ออยู่นิ่ง

“พีนะดา พีนะดา”

เรือดำนันนี่เป็นส่วนของผู้หญิง ปกติจะห้ามผู้ชายเข้ามา ยกเว้นผู้ชายคนนั้นเป็นคนภายในครอบครัวจึงสามารถเข้าออกได้ เมื่อได้ยินเสียงเรียกจากผู้ชาย นะดาจึงไม่ตกใจ

เธอเดินไปที่เสื่อไม้แล้วดึงเอาเมล็ดสั้นซึ่งทำจากเงินออกมา เมล็ดเล่มนี้เธออดอดอ่อนขอให้พ่อทำให้เป็นของขวัญวันเกิดครบรอบ ๑๖ ปี หญิงสาวรักเมล็ดมากพอๆ กับที่ผู้เฒ่าผู้แก่ในหมู่บ้านเกลียดมันมาก เมื่อเห็นเธอเห็นเมล็ดสั้นเล่มนี้ไว้กับเธอ

และเพราะรู้ว่าทุกคนเกลียดนี่แหละ นะดาจึงชอบอวดเมล็ดอยู่เสมอ ใครจะทำไม!

ผู้ที่พากันวิ่งตื๊บตื๊บเข้ามาในห้องนอนเธอคือฮาริส...น้องชายร่วมแม่และซามี...น้องชายต่างแม่ สองคนนี้เกิดปีเดียวกัน หน้าตาคล้ายกัน แถมยังชอบทำตัวติดกันราวฝาแฝดอีก...แฝदनรก!

“อะอะอะไรกัน เตี้ยวเถอะ ถ้าแม่ได้ยินเข้าจะถูกทำโทษ” เพราะอารมณ์ไม่ใคร่ดี นะดาจึงไปลงกับน้องๆ

เด็กชายทั้งสองหันมามองกันแล้วย่นจมูก ดูท่าจะไม่เกรงกลัวคำขู่ของเธอเลย

ก็ใช้สิ...สำหรับลูกผู้ชาย ถ้าทำเรื่องเหลวไหลเล็กน้อยทุกคนก็พร้อมจะมองข้าม ไม่เหมือนเธอหรอก แค่ออกไปเรียนต่อที่ประเทศไทย พ่อถึงกับสั่งกำบริเวณเลย

เธอไม่ได้เข้าไปเที่ยว แต่ขอไปเรียน เธอทำอะไรผิด

“ไม่บอกดีไหม ปล่อยให้คนเก่งถูกจับแต่งงานไปเลย”

ฮาริส...น้องชายร่วมแม่กับเธอเป็นผู้พูดขึ้น และประโยคนั้นก็สะดุดหูนะดาจนเธอหันขวับมาจ้องเด็กอายุ ๑๒ ปีด้วยแววตาคมกล้า

“อะไรนะ!”

ซามีเป็นน้องชายที่เกิดจากแม่รอง ดังนั้นจึงเกรงพี่สาวคนโตมากกว่า พอเห็นพี่สาวโกรธก็รีบพูดแทนพี่ชาย

“มีคนขับรถสปอร์ตสีแดงมาจอดหน้าบ้านเราพี่นะดา เราสองคนแอบดูแล้วเห็นว่าคนที่ลงจากรถมาเป็นผู้ชาย ตัวสูงปรี๊ดเลย สูงกว่าพี่อามาลอีก พอเขาลงมานะ พ่อก็รีบไปรับแล้วพาเข้าไปคุยกันในห้องรับแขกติดกับสวนเลย”

ห้องรับแขกติดสวนที่ว่าเป็นห้องซึ่งใช้รับแขกส่วนตัว เฉพาะคนที่สนิทกันมากๆ เท่านั้น แปลว่าพ่อกับชายคนนั้นต้องรู้จักกันเป็นอย่างดี...ใครกัน

นะดาขมวดคิ้ว ก่อนนึกถึงฐานะของผู้ชายคนนั้นตามคำบอกเล่าของน้อง เขาขับรถสปอร์ตมา แสดงว่าต้องไม่ใช่คนในหมู่บ้านนี้ ผู้ชายคนนั้นอาจเป็นเพื่อนพ่อมาเยี่ยมเยียน หรือ...คู่ค้าคนพิเศษ ก็ได้พาไปรับรองในห้องรับแขกติดสวน

“เขาต้องเป็นคนที่พ่อคิดจะให้แต่งงานกับพี่นะดาแน่ๆ”

สิ่งที่ฮาริสพูดกระทบใจนะดาอย่างแรง จนเธอหันไปจ้องน้องชาย เขม็ง

คิดมาคิดไป นะดาก็จำได้ว่าแม่อำมีนะฮ์เคยเปรยกับแม่เธอถึงเรื่องที่เธออยู่ในวัยเหมาะสมที่จะแต่งงานได้แล้วเหมือนกัน แต่แม่ก็บอกปิดไปว่าเธอยังเด็ก ยังไม่พร้อมจะแต่งงาน

แต่แม่ไม่ยอมให้แต่งงานแล้วยังไง ท่านเป็นผู้หญิง ไม่มีปากมีเสียงอะไรในเออร์ทเดนนีหรือก ถ้าพ่อคิดจะให้เธอแต่งงานเสียอย่าง พ่อก็ทำได้

นี่อย่าบอกนะว่า การที่พ่อไม่ยอมส่งเธอไปเรียนต่อก็เพราะท่านคิดจะให้เธอแต่งงาน!

มือเล็กกุมด้ามมีดแน่น ในอกพลันอึดอัดด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูก
นี่เธอกำลังจะถูกจับแต่งงานกับใครที่ไหนก็ไม่รู้จริงๆ ใช่หรือไม่ ในที่สุดเธอก็เป็นเหมือนเพื่อนๆ ที่ถูกพ่อจับแต่งงานกับผู้ชายที่ไม่รู้จัก เพื่อน

บางคนไปจากหมู่บ้านนี้และไม่เคยกลับมา ไม่เคยติดต่อกันอีก ไม่รู้ว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไร และเพื่อนบางคนที่แต่งงานกับผู้ชายในหมู่บ้านยิ่งแล้วใหญ่ มีลูกหัวปีท้ายปี มือหนึ่งเลี้ยงลูก มือหนึ่งดูแลสามี ไม่มีเวลาเป็นของตัวเอง ไม่มีสิทธิ์คิด ไม่มีสิทธิ์ฝันถึงอนาคตในแบบที่ตนต้องการ วันๆ ได้แต่จับเจ้าอยู่ในบ้าน ในครัว

นะดาหนาววูบ แม้จะรู้ว่าพ่อรักเธอ ท่านคงไม่ยอมให้เธอแต่งงานกับตาแก่ที่ไหน หรือแต่งไปเป็นเมียรอง เมียสาม หรือเมียสี่ของใคร แต่พ่อกำลังจะให้เธอแต่งงานกับผู้ชายที่เธอไม่เคยรู้จัก ไม่เคยเห็นหน้าจริงๆ ใช่หรือไม่

พ่อทำแบบนี้กับเธอได้อย่างไร!

อารมณ์หญิงสาวร้อนรุ่มขึ้นมาเป็นลำดับเพราะถูกสุมถูกเผาด้วยลูกขูของน้องชายทั้งสอง ยิ่งพูด ยิ่งเดา ก็ยิ่งแยะ

เมื่อความคิดในแง่ร้ายระเบิดออกมาจนสุดจะทนหนได้ นะดาก็ทิ้งผลึกและโล่น้องทั้งสองให้ออกไปจากห้อง จากนั้นจึงเริ่มเดินวนไปเวียนมาเพื่อหาทางออกให้แก่ตัวเอง

เธอยังกำมัดสั้นแน่น กำเอาไว้จนเจ็บ สีหน้าหญิงสาวเต็มไปด้วยความปวดร้าว แต่ไม่ใช่เพราะเจ็บมือ เธอเจ็บที่ใจต่างหากล่ะ

ไหนพ่อบอกว่ารักเธอหนักหนา เธออยากได้อะไร ต้องการอะไร พ่อไม่เคยปฏิเสธ แต่สุดท้ายท่านก็ทำกับเธอเหมือนที่พ่อคนอื่นๆ ทำ นั่นคือจับเธอคลุมถุงชน

เมื่ออารมณ์เดือดจนถึงที่สุด นะดาก็สะบัดมิดในมือจนพุ่งไปปักอยู่บนประตูห้องนอน

แววตาเธอเต็มไปด้วยความโกรธ น้อยใจ ไม่เข้าใจ ผิดหวัง และเสียใจ แต่หญิงสาวก็รู้ว่าถ้ามันแต่เก็บตัวด้วยความโกรธอยู่ในห้องสุดท้ายคงไม่พ้นถูกจับแต่งงานกับใครที่ไหนก็ไม่รู้ ดังนั้น...หากเธอไม่

ต้องการมีชะตากรรมที่น่าสงสารเหมือนเพื่อนๆ และผู้หญิงคนอื่นๆ ในหมู่บ้าน เธอจึงต้องดิ้นรนหาทางรอดเอง

พอคิดได้แล้วแววตาของหญิงสาวก็ทวีความแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น

การีม มะอาลีย์ ได้รับการเชื้อเชิญให้เข้ามาหนึ่งที่ห้องรับแขกหนึ่งในสามห้องของบ้านหลังใหญ่ที่สุดในหมู่บ้านแห่งนี้

ชายหนุ่มสวมชุดกันดูราลีขาว และมีผ้าสีขาวเช่นเดียวกันโปกคีระเซ เขามีรูปร่างสูงใหญ่กว่าเจ้าของบ้านซึ่งแต่งตัวเหมือนกัน แตกต่างกันที่อาลีไม่ได้โปกผ้ากุพียะห์ เนื่องจากเขาอยู่ภายในบ้านของตน จึงไม่ได้แต่งตัวเต็มยศเหมือนแขก

เจ้าของบ้านเชื้อเชิญแขกให้นั่งลงบนโซฟาหนังแกะเนื้อนุ่ม รินซาให้ดื่ม และพูดคุยถามสารทุกข์สุกดิบกันพักหนึ่งตามธรรมเนียมก่อนจะชวนเข้าเรื่อง

“คุณการีมมาที่นี่เพราะจดหมายของผมใช่ไหมครับ”

แขกยิ้มมุมปากเมื่อพบว่าเจ้าของบ้านยังเป็นคนตรงไปตรงมาเหมือนที่จำได้ แบบนี้คงพูดคุยกันง่าย ไม่ต้องเสียเวลา

“ใช่ครับ ผมรู้สึกเสียมารยาทมากที่ไม่ได้เขียนจดหมายตอบกลับมาหาคุณในทันที”

อาลีพอใจมากที่เวลาสิบปีไม่ได้เปลี่ยนการีมไปเลย แม้ผู้ชายตรงหน้าจะมีฐานะร่ำรวย เป็นถึงลูกชายของอภิมหาเศรษฐีอันดับต้นๆ ของเอห์เตน แต่การีมยังคงสุภาพและให้เกียรติผู้อื่นเสมอ

“ผมเข้าใจว่าคุณคงมีงานยุ่ง แต่ที่ผมต้องเขียนจดหมายไปหาคุณติดๆ กันสามฉบับก็เพราะร้อนใจ”

การีมพยักหน้า นึกถึงข้อความสั้นๆ ในจดหมายซึ่งเป็นเสมือนจดหมายข่าวที่อาลีจะส่งถึงเขาทุกๆ สามเดือน

ปกติแล้วข้อความในจดหมายจะเอ่ยถึงความก้าวหน้าทางการ

ศึกษาของอัสนัย เด็กชายซึ่งเขาเป็นผู้อุปการะ ดังนั้นจดหมายเหล่านี้จึงจัดอยู่ในจำพวกจดหมายที่ไม่ได้สำคัญเร่งด่วนอะไร บางคราวหากเขามีงานยุ่งก็ไม่ได้เปิดอ่านในทันที

แต่ครั้งนี่จดหมายไม่ได้รายงานข่าวเรื่องผลการศึกษาดังเช่นทุกครั้งที่ผ่านมา เรื่องที่อาลีส่งจดหมายมาถามความเห็นเขานั้นดูจะเป็นเรื่องสำคัญและเร่งด่วน ดังนั้นเมื่อไม่ได้คำตอบ อาลีจึงส่งจดหมายมาทวงคำตอบอีกสองฉบับ จนการirimต้องรีบเปิดจดหมายฉบับแรกอ่าน

สาระสำคัญในจดหมายเป็นเรื่องของอัสนัย เด็กในอุปถัมภ์ของเขา อาลีส่งข่าวว่าอัสนัยซึ่งปีนี้อายุ ๒๐ ปีแล้วต้องการเปลี่ยนชีวิตของตนด้วยการไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศ

สำหรับคนระดับการirim การไปเรียนต่อต่างประเทศดูจะไม่ใช่วิธีเรื่องยุ่งยากหรือยิ่งใหญ่ตรงไหน ทว่าคนซึ่งมีวิถีชีวิตแบบอนุรักษนิยมอย่างอาลี คงกังวลมากจนต้องเขียนจดหมายมาปรึกษาเขา

และอันที่จริงถ้าไม่ใช่เพราะเขาเล็งเห็นประโยชน์จากการที่อัสนัยจะไปเรียนเมืองนอกคราวนี้ คนแบบเขาก็คงไม่ถ่อมมาถึงหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้เช่นเดียวกัน

“ผมยังยืนยันว่าพร้อมจะรับผิดชอบเรื่องการศึกษาของอัสนัย แต่ผมคาดว่าคุณคงไม่ได้กังวลเรื่องเงิน”

ความจริงแล้วแม้อาลีจะไม่ได้ร่ำรวยเป็นอนิมหาเศรษฐี แต่ฐานะของเขาก็ไม่เลวนักหรอก เท่าที่การirimรู้มา ครอบครัวของอาลีควบคุมตลาดเครื่องเทศภายในเอห์เตนมาหลายชั่วคนแล้ว หลังจากที่อาลีขึ้นเป็นผู้นำของตระกูล ก็ขยายงานจากตลาดเครื่องเทศไปยังตลาดผลไม้สดและผลไม้แห้งทั้งหลายด้วย

อาลีถอนหายใจ ก่อนมองบุรุษซึ่งเป็นเจ้าชีวิตของลูกเขา ที่เรียกว่าเจ้าชีวิตนั้นหมายความว่า การirimเคยช่วยชีวิตนะดา โดยเข้าใจमतลอดว่าคนที่เขาช่วยเอาไว้มันเป็น...เด็กผู้ชาย

ชายสูงวัยกว่าไม่เคยคิดว่าความเข้าใจผิดนี้จะเป็นปัญหา อันที่จริงเขากลับฉวยโอกาสใช้ความเข้าใจผิดของการ์มให้เป็นประโยชน์แก่เขาตามากที่สุด ด้วยการเปิดโอกาสให้เธอได้เล่าเรียนในสิ่งที่ปรารถนาจะเรียน โดยผู้เฒ่าผู้แก่ในหมู่บ้านไม่อาจปริปากคัดค้านได้เต็มที่

ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะตระกูลมะอาลีเย่เป็นตระกูลใหญ่ มีอำนาจมากในสหรัฐอาหรับเอห์เตน ไม่มีใครต้องการเป็นศัตรูกับพวกมะอาลีเย่ แคมครอบครัวซึ่งมีสิทธิ์มีเสียงในหมู่บ้านยังเคยได้รับการช่วยเหลือ หรือเป็นหนี้บุญคุณตระกูลนี้อีก อาลีจึงใช้โอกาสนี้ให้เกิดประโยชน์ โดยไม่คิดเหมือนกันว่าในวันที่ต้องบอกความจริง เขาจะละลายใจและรู้สึกผิดมากเช่นนี้

จริงอยู่ที่เขาไม่ได้โกหกเรื่องนะดา แต่ก็ไม่เคยพูดเช่นกันว่าการ์มเข้าใจผิด

เมื่อเห็นอาลีหนึ่งไปนาน การ์มก็ขมวดคิ้วก่อนถามย้ำอีกครั้ง

“สรุปว่ามีปัญหาตรงไหนกันแน่ ถ้าคุณไม่บอก เห็นทีผมคงช่วยอะไรไม่ได้”

“คือ...” อาลีเอ่ยปากอย่างยากลำบาก ความละลายใจทำให้เขาหลุบตาลง ไม่กล้ามองหน้าการ์ม “ปัญหามันอยู่ที่อัลสลัน จริงๆ แล้วอัลสลันนะเป็นผู้...” ยังไม่ทันได้เอ่ยความจริงออกมา เด็กหนุ่มคนหนึ่งและชายสูงวัยอีกคนก็วิ่งพรวดพราดเข้ามาในห้องรับแขก

แม้จะเห็นว่าเจ้าของบ้านกำลังรับแขกอยู่ แต่เด็กหนุ่มซึ่งมีหน้าตาประหลาดประพายเดียวกับอาลีก็วิ่งเข้ามารายงานเรื่องด่วน

“ขอโทษที่เข้ามารบกวนครับ” อามาลหันไปพูดกับแขก ก่อนจะหันมาหาพ่อของเขาแล้วรายงาน “เกิดเรื่องใหญ่ครับพ่อ ตู้แช่ของเราเสีย ผมเปิดตู้เพื่อจะขนส้มกับสตอว์เบอร์รี่ออกมาถึงเพิ่งรู้เรื่อง”

อาลีลุกขึ้นยืนทันที สีหน้าเป็นกังวลจนเห็นได้ชัดเมื่อถามว่า “เสียหายแค่ไหน”

“เน่าหมดทั้งตู้ครับพ่อ”

เป็นสถานการณ์ที่เลวร้ายจริงๆ สินค้าที่จำเป็นต้องส่งมอบให้ลูกค้าเสียหายแบบนี้ นอกจากจะเสียสินค้า เสียเงิน แล้วยังอาจจะเสียลูกค้า และเสียชื่อเสียงอีกด้วย อาลียืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วตัดสินใจไปแก้ปัญหาเฉพาะหน้าก่อน

การมีไม่ใช่คนเห็นแก่ตัว เมื่อทราบว่าเจ้าของบ้านมีเรื่องด่วน เขาก็เห็นใจอาลี ยินดีรออยู่ในห้องรับแขกโดยไม่บ่นว่า หรือซักสีหน้าใส่เจ้าของบ้านแม่แต่นิดเดียว

๒

ปกติการริมไม่ใช่คนที่ชอบนั่งอยู่เฉยๆ แล้วอ่านหนังสือหรือดูโทรทัศน์ ตรงกันข้าม เขาเป็นพวกชอบออกกำลัง ไม่อยู่นิ่ง ดังนั้นเมื่อต้องนั่งรอเจ้าของบ้านอยู่ภายในห้องรับแขกเฉยๆ จึงเริ่มเบื่อ และอารมณ์ที่ส่งตามมาตลอดก็เริ่มจะไม่ได้แล้ว

ชายหนุ่มโยนหนังสือพิมพ์ที่อ่านลวกๆ ไปยังโต๊ะข้างโซฟา ยังไม่ทันลุกขึ้นยืนเพื่อยืดแข้งยืดขาตั้งใจคิด เขาก็ได้ยินเสียงเหมือนอะไรบางอย่างพุ่งเฉียดหูไป

พอเหลือบมองก็เห็น... ไม้ยาวๆ บักอยู่ข้างแก้มซ้าย ตรึงกูฟิยะห์ของเขาให้ติดกับโซฟาหนังแกะ

ดวงตาคมเบิกกว้างขึ้น แต่ยังไม่ทันตั้งตัว ยังไม่ทันได้คิดว่าเกิดอะไรขึ้น หางตาเขาก็เห็นเงาดำวูบออกไปจากขอบหน้าต่าง

การริมดึงอิกอลกับกูฟิยะห์ออกจากคิระชะ ก่อนวิ่งไปยังหน้าต่างบานที่เพิ่งเห็นเงาดำผิดลึงเกตนั้น

ทันทีที่เขาเดินไปถึงหน้าต่างซึ่งแง้มอยู่ ลมร้อนจากภายนอกและลูก

ธนูดอกที่สองก็พุ่งเข้ามาหาแทบจะพร้อมกัน

ชายร่างสูงหลบอย่างรวดเร็วโดยอาศัยผนังข้างหน้าต่างเป็นที่กำบัง อารมณ์ที่ไม่ดีอยู่แล้วถึงจุดระเบิดจนเขาแทบจะกลั่นเสียงคำรามไม่อยู่

โดยเนื้อแท้แล้วการirimเป็นคนที่ใจร้อน สมัยเด็กๆ มักมีเรื่องชกต่อยกับเพื่อนตลอด สมัยหนุ่มๆ ยิ่งแล้วใหญ่ การirimตะลุยก้าวโลกมาอย่างซอกซอน ซึ่งทิ้งรอยแผลเป็นที่ได้จากมีดกับปืนเอาไว้บนร่างกาย แต่เมื่อโตขึ้น ผ่านโลกมามากขึ้น เขาก็ฝึกตัวเองให้ใจเย็นลง แล้วก็ได้ผล...บ้าง

ไม่มีใครหาญมาท้าทายเขานานแล้ว อารมณ์ร้อนซึ่งแฝงอยู่ในร่างจึงสงบได้ ทว่าวันนั้นเมื่อถูกท้าทายด้วยลูกธนูสองดอก ความอดกลั้นและสติก็ไม่ว่าหลุดกระเจิงไปอยู่ที่ไหน สิ่งที่อยู่ในสมองเขาดอนนี้ก็คือ ความต้องการ 'ล่า' คนที่กล้ามาท้าทายเขา

นะดาซึ่งสวมกางเกงสีดำ คลุมผมและคลุมหน้าด้วยผ้าสีดำเนื้อดี วิ่งจากห้องรับแขกออกมาที่สวน เธอเหลียวกลับไปมองแขกของพ่อด้วยสีหน้ากระหยิ่ม และทันทีที่เห็นผู้ชายคนนั้นมายืนอยู่ที่หน้าต่าง เธอก็จัดการปล่อยลูกธนูอีกดอกไปทักทายเขา

เธอไม่ได้ตั้งใจทำให้เขาบาดเจ็บหรือเป็นอันตรายหรอก ไม่อย่างนั้นผู้ชายคนนี้อาจตายไปแล้วตั้งแต่ลูกธนูดอกแรกที่เขายิงใส่ สิ่งที่เขาต้องการคือทำให้เขากลับ ให้ขวัญผวาจนรีบวิ่งออกไปจากบ้านหลังนี้ ออกไปจากชีวิต เธอโดยไม่คิดจะกลับมาอีกไม่ว่าพ่อจะเชื่อเชิญอย่างไรก็ตาม

แต่ดูเหมือนนี่จะไม่เข้าใจความนัยที่เธอต้องการบอก เพราะแทนที่เขาจะหนี กลับวิ่งตามเธอมา ทำให้นะดาต้องหยุดวิ่งเพื่อหันไปยิงธนูใส่เขาอีกหน เป็นการเตือนให้เขาเข้าใจสิ่งที่เธอต้องการ

เพราะต้องหยุดวิ่งเพื่อยิงธนูสกัดเขาเป็นระยะๆ ระยะห่างระหว่างเขากับเธอก็ใกล้เข้ามาทุกที จนนะดาลานลาน สุดท้ายก็วิ่งไปสะดุดยอดหญ้าล้มคว่ำเสียอย่างนั้น

ความชุ่มซำมเป็นนิสัยประจำตัวของนะดา ทุกวันถ้าเธอไม่ชนะอะไรสักอย่างแตกก็ต้องปัดอะไรสักอย่างพัง มาวันนี้เธอก็ทำแผนของตนพังพังมาก!

ยังไม่ทันได้ลุกขึ้นวิ่งต่อ คอเสื้อด้านหลังของเธอก็ถูกคว้าเอาไว้ จากนั้นคนที่ยังตามมาจากนั้นก็ดึงเสื้อเธอขึ้น เพื่อให้ร่างที่นอนคว่ำอยู่บนพื้นหญ้าลุกขึ้นมา

เขาไม่ได้ใจดีจึงคิดช่วยเธอหรอก เพราะพอดึงเธอให้ยืนขึ้นได้ ก็จับเธอหมุนให้หันมาเผชิญหน้ากับเขา แล้วใช้มืออีกข้างบีบคอเธอ ทำเอาหญิงสาวหายใจหายคอแทบไม่ออก

นี่คิดจะฆ่ากันรึไง!

นะดาทิ้งธนูในมือลงแล้วใช้สองมือพยายามแกะมือที่บีบคอเธอแน่นขึ้นทุกที แต่ยังไม่ออก มือเขาราวกับทำจากเหล็กหนา นิ้วทุกนิ้วแข็งแกร่งจนเธอไม่สามารถหักนิ้วเขาเพื่อเป็นอิสระได้

โอ๊ย! ยิ่งดัน ยิ่งพยายามหนี มือที่กุมคอเธออยู่ก็ยิ่งบีบแรงจนนะดาเริ่มหายใจได้ลำบากมากขึ้นทุกทีแล้ว

หญิงสาวพยายามคิดหาทางรอด เพียงสิบวินาทีเธอก็ตัวดำขาขึ้น หวังถีบไปที่จุดอ่อนใต้หน้าท้องของบุรุษ

ได้ผล...ก่อนที่เท้าเธอจะถีบถูกจุดอ่อนของเขา ชายแปลกหน้าคนนั้นก็ปล่อยมือออกจากคอเธอแล้วถอยหลังไปสองก้าว หลบการจู่โจมของเธอไปได้อย่างง่ายดาย

พอหลุดจากการถูกบีบคอได้ นะดาก็ไอโพลกๆ หลายครั้ง ดวงตาซึ่งเป็นอวัยวะส่วนเดียวที่พ้นออกมาจากใบหน้าที่เธอคลุมเอาไว้ด้วยผ้าสีดำ เช่นเดียวกับชุดที่สวมเหลือบมองคนแปลกหน้าที่ดูท่าจะมีฝีมือไม่เลวมือใช้ย่อยเขาไม่ได้หมุดังที่เธอคาดเลยสักนิด

“แกเป็นใคร คิดฆ่าฉันทำไม ใครสั่ง”

แม้จะวิ่งมาไกลพอควร แม้จะโกรธที่ถูกลอบทำร้าย และแม่ดวงตา

ที่จ้องเธอแทบจะลุกเป็นไฟ แต่ชายคนนั้นก็ไม่ได้แสดงท่าทีฮึดฮัดหุนหันเลย เสียงชายแปลกหน้ายังทุ้มนุ่มและนิ่ง คนลักษณะแบบนี้แหละที่อาจารย์เคยบอกว่าจัดการได้ยากที่สุด และถ้าชนะดาพบเจอก็ให้รีบหนีดีกว่าสู้ เพราะแม้เธอจะรำเรียนวิชาการต่อสู้มาดีเพียงไร แต่เรี่ยวแรงของสตรีก็ไม่อาจชนะบุรุษได้

โธ้ย! เกิดมาเป็นผู้หญิงที่ไม่ดีไปเสียทุกอย่าง

การริมมองดวงตาคมกล้าซึ่งจ้องตอบเขาราวกับกำลังประหม่น ท่าทีของคนร้ายร่างเล็กคนนี้ไว้ใจไม่ได้ มันนิ่ง เหมือนนกพิกมาอย่างดี

เมื่อประหม่นคู่ต่อสู้ด้วยความไม่ประมาทแล้ว การริมก็ค่อยๆ ย่างเท้าไปทางขวา เบี่ยงตัวเพื่อจะได้เป็นเป้าที่เล็กกลง ดวงตาจับจ้องคู่ต่อสู้แทบไม่กะพริบ และทันทีที่เห็นคนร้ายร่างเล็กเคลื่อนไหวร่างกายพร้อมรับมือเขาริมฝีปากซึ่งมีหนวดเคราล้อมรอบก็กระตุก

การริมชอบเรื่องตื่นเต้น เรา้ใจ ดังนั้นเขาจึงเรียนการต่อสู้มาเกือบทุกแขนง ทั้งของตะวันออก ตะวันตก หรือแบบอาหรับดั้งเดิม แต่เรียนมาแล้วก็ไม่ค่อยได้ใช้สักเท่าไร เพราะยิ่งเรียนเขาก็ยิ่งรู้ว่าเมื่อมีฝีมือมากก็ต้องระวังให้มาก หากทะเลาะกับใครแล้วลงไม้ลงมือโดยไม่มีสติ อาจทำให้ฝ่ายตรงข้ามเจ็บหนักถึงตายได้

การเรียนต่อสู้ทำให้การริมใจเย็นขึ้น จากเด็กหนุ่มใจร้อน มุทะลุ เต็มใจเป็นบุรุษผู้ใช้ความนิ่งสยบการเคลื่อนไหว

เดินวนคู่ต่อสู้ยังไม่ถึงรอบ ปลายเท้าของคนร้ายก็เตะนำมาก่อน การริมหลบอย่างง่ายตายพร้อมตบข้อเท้าของคนร้ายไปข้างหน้า จนร่างเล็กนั้นเสียการทรงตัว เป๋ไปหลายก้าว นี่ถ้าการริมคิดจะเมตต์จี้ก เขาสามารถบุกเข้าประชิด รัตคอ และ...

ความกระหายเลือดถูกสติซึ่งมีมากขึ้นตามอายุกดเอาไว้ไม่ให้แผลงฤทธิ์เดช ดูๆ ไปคนร้ายน่าจะเป็นเด็ก ไม่ก็วัยรุ่น ตัวยังเล็กเหมือนโตไม่เต็มวัย คิดๆ แล้วก็แปลก หากคิดกำจัดเขา ทำไมไม่จ้างนักฆ่าจริงๆ มาเลย

หรือว่า...พวกนั้นไม่ได้ตั้งใจจะฆ่า แค่อยากให้เขาเจ็บ จริงสินะ ถึงอย่างไรเขาก็เป็นของตระกูลมะอาลี๋ย หากฆ่าทิ้งเสียต้องเกิดคดีระหว่างสองตระกูลแน่

นะดาเพิ่งกลัวคู่ต่อสู้เป็นครั้งแรกก็วันนี้ ปกติแล้วเวลาเธอฝึกกับอาจารย์ หญิงสาวรู้ว่าฝีมือเธอต่อยกว่าอาจารย์ก็จริง แต่อาจารย์ก็คืออาจารย์ ถึงเธอแพ้ก็น่าเจ็บตัว

ทว่า...ผู้ชายที่เดินวนรอบเธอเพื่อสร้างความกดดันอยู่นี้ไม่ใช่อาจารย์ ความเจ็บจากสิ่งที่เขาทำยังติดอยู่บนคอเธออยู่เลย

ทำไมถึงเป็นแบบนี้ อะไร دلใจให้เธอทำเรื่องโง่ๆ แบบนี้กัน ผู้ชายที่พ่อเลือกมาแต่งงานกับเธอย่อมต้องไม่ใช่ผู้ชายธรรมดาๆ อยู่แล้ว เธอไม่น่าขำมึนใจแสดงตัวเย้ยเยาะเขาเลย น่าจะแอบยิงเสียบๆ แล้วจากไปจะดีกว่า

แต่มาสำนักได้ตอนนี้ก็สายไปเสียแล้ว

เหงื่อเม็ดโตเม็ดขึ้นบนหน้าผากของหญิงสาวแล้วทั้งตัวลงมาเข้าดวงตา ซวยอะไรแบบนี้!

นะดารีบหรีต่าข้างที่เหงื่อเพิ่งไหลลงไป และวินาทีที่เธอใช้ตาเพียงข้างเดียวมองคู่ต่อสู้ตัวเอง ชายแปลกหน้าคนนั้นก็พุ่งเข้ามาหาเธอ

หญิงสาวรีบตั้งการ์ดเตรียมรับมือ แต่เขาไม่ได้ปล่อยหมัดออกมาอย่างที่เธอคิด กลับเหยียดเท้าถีบข้อเท้าเธออย่างแรง

แรงถีบทำให้นะดาเสียการทรงตัวจนเกือบหน้าคะมำ ขาข้างที่ถูกถีบเจ็บจี๊ดขึ้นมาทันที ทว่าหญิงสาวไม่ยอมแสดงท่าทางให้รู้ว่าตนเจ็บ กลับรีบตั้งหลักให้มันคงใหม่ ทำเหมือนจะสู้ แต่ที่จริง...เธอกำลังคิดหาทางหนีอยู่ต่างหาก

ทว่าเพียงแค่อะลอบมองหาทางหนีทีไล่ คนตัวสูงใหญ่แต่เคลื่อนที่ได้อย่างรวดเร็วก็หมุนตัวแล้วคว้าข้อมือหน้าของเธอเอาไว้ได้

นะดารีบจับข้อมือหน้าเอาไว้ รู้ทันทีว่าเขาต้องการอะไร หมอนี่ต้องการดูหน้าเธอ ฉลาดไปแล้วนะ เขาคงคิดสินะว่าถ้าเห็นหน้าเธอแล้วจะ

ชี้ตัวเธอได้ แบบนี้ต่อให้หนีรอดไปได้ก็ไม่พ้นการถูกตามล่าอยู่ดี

เมื่อรู้แล้วว่าคู่ต่อสู้ต้องการอะไร หญิงสาวก็พยายามใช้ความเร็วและความคล่องตัวเป็นข้อได้เปรียบในการต่อytีกับชายแปลกหน้า เป้าหมายคือทำให้เขาปล่อยชายผ้าของเธอ จากนั้นก็หนี

แต่ยิ่งบุก ทำไมเหมือนชายผ้ายิ่งม้วนเข้าไปอยู่ในมือของคู่ต่อสู้มากยิ่งขึ้นไม่รู้

สุดท้ายผ้าซึ่งพันปิดจมูกกับปากของนะตาก็หลุด แต่ตอนนี้หญิงสาวยังไม่มีเวลาสนใจจะปกปิดใบหน้า เพราะเธอกำลังถูกล็อกด้วยท่อนแขนของชายคนนั้น

คราวนี้เป็นแขนเขาที่รัดคอเธออย่างแรง พอแหงนหน้าขึ้นมองฟ้า รู้สึกเหมือนมองไม่เห็นอะไรนอกจากสีขาว เขารัดคอเธอแรงเหมือนตั้งใจจะฆ่าให้ตายจริงๆ

“นั่นทำอะไรนะ!”

ก่อนที่นะตาสจะสิ้นลมก็พลันมีเสียงจากสวรรค์ดังขึ้น เพราะเสียงนั้นทำให้แขนซึ่งรัดคอเธอแน่นคลายออกเล็กน้อย แต่มือซึ่งมีผ้าสีดำพันเอาไว้ยังรัดเอวเธอแน่น การทำเช่นนั้นเท่ากับบังคับให้แผ่นหลังเธอแนบไปกับแผงอกเขาอย่างไม่สมควร

“คน...” คำว่าคนร้ายยังไม่ทันหลุดออกจากปากการิม ก็มีเสียงของเด็กหนุ่มดังแทรกขึ้นมาก่อน

“นั่นพี่นะตานี่ เขาทำอะไรพี่นะตา!” พุดจบเด็กหนุ่มที่การิมจำได้ว่าเป็นลูกชายของอาลีก็วิ่งเข้ามาหาเขาแล้วแยกคนร้ายออกจากการรัดด้วยท่อนแขนของเขา

สีหน้าเด็กหนุ่มที่มองเขาขึ้นทั้งตกใจ โกรธ และ...กลัว เนื่องจากเห็นใบหน้าที่ของพี่สาวแดงก่ำ ริมเฝือกปากอ้าออกเหมือนคนที่กำลังขาดอากาศหายใจ

การิมไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น แต่พอลดสายตาลงมองคนร้ายร่างเล็กที่ถูกดึงออกจากแขนตนไปแล้วเขาก็อุทานในใจว่า ‘ฉิบหายแล้ว!’

ที่ต้องอุทานแบบนี้ก็เพราะเขาเพิ่งเห็นใบหน้าที่ไม่มีผ้าสีดำปิดเต็มตา ไม่ใช่ใบหน้าของผู้ร้าย แต่เป็นใบหน้าของผู้หญิง

อาลีซึ่งรีบเดินเข้ามาดูอาการของลูกหน้าถอดสี เขานั่งลงจับเนื้อตัวลูกสาวที่นอนหายใจหอบอยู่บนพื้นหญ้า แล้วสั่งลูกชายด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“อามาล พาที่เข้าไปข้างในก่อน”

“ครับ” เพราะชะตาเป็นหญิงสาวร่างเล็ก ดังนั้นแม้อามาลจะมีอายุเพียงแค่ ๑๗ ปี ยังไม่เป็นผู้ใหญ่เต็มตัว แต่ก็โตกว่าชะตาจึงอุ้มเธอได้

การมีกลิ่นน้ำลาย และมองคนร้าย...ที่ดันกลายเป็นลูกสาวของอาลีไปเสียได้

อากาศยามโพล้เพล้ที่จริงไม่ค่อยร้อนเท่าไร แต่สำหรับวันนี้ นาที่นี้การมีกลิ่นรู้สึกว้าวุ่นสุดขึ้นมาเต็มแผ่นหลังและหน้าผาก

ตอนลี้กับคนที่เขาคิดว่าเป็นคนร้าย เขายังไม่มีเหงื่อสักหยด แต่ตอนนี้เหงื่อออกเพราะอะไร

“ผมต้องขอ...”

ยังไม่ทันได้ขอโทษ บุรุษซึ่งมีหนวดเคราขาวผู้หนึ่งก็เดินเข้ามาหาอาลีและไวยวายใหญ่โต

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น ลูกสาวท่านก่อเรื่องอีกแล้วใช่ไหม คราวนี้ถึงกับ...ถึงกับ...” ชายหนวดเคราขาวเหลือบมองการิมแล้วเบะปากนิดๆ เป็นเชิงไม่พอใจ

กิริยาเช่นนั้นทำการิมพื้นเสีย เขาไม่ได้ทำอะไรผิดสักนิด ทำไมต้องมาเผชิญกับสีหน้าแบบนี้ด้วย

“ท่านลุงมุสตาฟา โปรดใจเย็นก่อน ที่หลานพาท่านและท่านอาซัฟมาที่นี่ก็เพื่อบอกกล่าวเรื่องนี้” น้ำเสียงอาลียิ่งนิ่ง ใบหน้ามีรอยยิ้มประดับเสียดด้วยซ้ำ

การิมคิดว่าแปลก แปลกจริงๆ การเห็นลูกสาวตัวเองทำผิดมหันต์

แบบนี้แล้วยังยิ้มได้ นอกจากเขาแล้วผู้ใหญ่อีกสองที่เห็นเหตุการณ์เดียวกัน ก็ไม่เข้าใจว่าอาลัยยังใจเย็น ยังยิ้มได้อย่างไร

“คุณคาริม ผมต้องขอให้คุณกลับไปรอในห้องเดิมก่อน ผมขอพูดคุยกับผู้ใหญ่ในหมู่บ้านสักครู่แล้วจะเข้าไปคุยกับคุณทีหลัง คุณคงไม่ถือนะ”

จะให้คาริมถือสาอะไรได้ แม้ว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นเขาจะไม่ใช้ผู้ก่อ แต่ก็ล้มหัวจมท้ายไปกับผู้หญิงคนนั้นแล้ว ดูจากสีหน้าของผู้เฒ่าผู้แก่ในหมู่บ้าน ก็รู้ว่า พวกนั้นดูไม่พอใจที่เห็นเขากับผู้หญิงคนนั้นในสภาพ... ใกล้ชิด

เขาอยากจะอธิบายถึงเรื่องราวทั้งหมดให้ทุกคนฟังเหลือเกิน ทว่าดูเหมือนจะไม่มีใครสนใจฟังเขาเลย

หมู่บ้านซาฟารันเป็นหมู่บ้านปิดซึ่งยังคงเคร่งในเรื่องราวจารีตประเพณีมาก คนที่นี่ไม่สนใจว่าโลกภายนอกเขาก้าวไปถึงไหนต่อไหนกันแล้ว ทุกคนยังคงก้าวเดินไปตามวิถีในอดีต ซึ่งหญิงสาวกับชายหนุ่มไม่ควรมาพบกันตามลำพัง เพราะเป็นความผิด เป็นโทษ และต้องได้รับโทษจากการกระทำนั้นด้วย

สีหน้าคาริมไม่ดีเอาเสียเลย เพราะเขาไม่ได้นัดแนะผู้หญิงคนนั้นมาพลอดรัก จู่ๆ เธอคนนั้นก็โผล่มาทำร้ายเขาต่างหาก เขาไม่สมควรถูกลงโทษ ส่วนผู้หญิงคนนั้น...สมควรได้รับโทษหนักๆ เลย แต่ความผิดของเธอไม่ใช่การมาพลอดรักกับเขา ที่ถูกต้องคือเธอควรถูกทำโทษเพราะคิดจะทำร้ายเขาต่างหาก

อามาลอุมที่สาวมาส่งภายในห้องด้านในซึ่งเป็นส่วนของผู้หญิง

ด้วยความตกใจเมื่อเห็นอาการของนะดาที่เื่อตลอลดเวลาและดูท่าจะหมดเรี่ยวหมดแรง ใจเด็กหนุ่มจึงร้อนเป็นไฟ เป็นห่วงว่าพี่สาวคนเดียวจะเป็นอะไรไป จึงร้องเรียกให้คนมาช่วยไปตลอดทาง

รดากำลังถักไหมพรมอยู่ในห้องนั่งเล่นซึ่งอยู่ถัดจากห้องโถงกลาง ผู้หญิงหน้าตาสะสวยซึ่งนั่งอ่านหนังสืออยู่ข้างๆ เธอคืออามีนะฮ์ ภรรยา

คนที่สองของสามี

เสียงโหยกโหยกของผู้ชายที่ฟังอย่างไรก็ไม่ใช่เสียงของลูกชายจอมซน ทั้งสองที่ชอบวิ่งเล่นและส่งเสียงดังไปทั่วทำให้หญิงซึ่งมีอายุอยู่ในช่วงวัย กลางคนหันมามองหน้ากัน แต่ยังไม่ทันได้ลुकไปดูว่าเกิดอะไรขึ้น อามาลก็ อุ้มนะดาเข้ามาในห้องเสียก่อน

ใบหน้าของเด็กหนุ่มเต็มไปด้วยเหงื่อ เขาวางนะดาลงบนพื้นซึ่งปูพรม หนานุ่ม โดยมีรดาวิ่งหน้าตื่นเข้ามาประคองศีรษะลูกสาวเอาไว้บนตัก

“นะดา นะดาลูก เป็นอะไรไป หนูอย่าทำให้แม่ตกใจแบบนี้สิ นะดา!” รดาร์้องเรียกลูกสาวด้วยความหวาดกลัว

นะดาเป็นเด็กที่แข็งแรงยิ่งกว่าเรด ว่องไวกว่าเหยี่ยว และดุร้ายยิ่ง กว่าสิงโต ไม่เคยมีสักครั้งที่จะเจ็บป่วยจนมีอาการแย่นี้ เห็นแล้วผู้เป็น แม่ก็เริ่มน้ำตาคลอ ทำอะไรไม่ลुक ได้แต่เขย่าตัวลुक ตบแก้มเบาๆ พร้อม เรียกให้ลुकตื่นขึ้นมา

ดูเหมือนว่าภายในห้องจะมีเพียงอามีนะฮ์คนเดียวที่มีสติ เธอเดิน เร็วๆ ไปสั่งสาวใช้ซึ่งวิ่งหน้าตื่นมายืนรออยู่หน้าห้องนั่งเล่นให้รีบโทร. ไป ตามหมอ แล้วจึงเดินกลับเข้ามานั่งข้างรดาซึ่งเธอเรียกว่าพี่สาว ก่อนเอ่ยปาก ซักถามลูกชายตน

“นะดาเป็นอะไรไป ลुकตัวอะไรก็ดรีเปล่า”

อามาลยกแขนขึ้นปิดเหงื่อ ก่อนเล่าเรื่องที่ตนเห็นให้แม่ทั้งสองฟัง

“แขกของพ่อครับ ไม่รู้ว่าไปโง่มาโง่ถึงได้ลือกคอกพีนะดาแบบนี้”

เด็กหนุ่มใช้ท่อนแขนข้างหนึ่งลือกคอกตัวเอง แสดงท่าทางอย่างสมจริง

อามีนะฮ์ฟังแล้วขมวดคิ้ว “แขกของพ่อ ทำไมเขาถึงได้ทำแบบนี้ นั้น แล้วนะดาไปอยู่ในห้องด้านหน้าได้ยังไงกัน” ปากอามีนะฮ์ถามไถ่ลुकชาย แต่ ดวงตากลับกวาดมองการแต่งตัวของนะดา...ซึ่งไม่ปกติ

ผู้ซึ่งนอนคอบคอบอ่อนอยู่บนตักแม่แท้ที่จริงแล้วไม่ได้มีอาการแย ่อย่างทีใครๆ คิด ทีนะดาจำต้องสร้างเจ็บให้มากกว่าที่ควรก็เป็นเพราะเธอ

เห็นนะสิว่าพ่อมาพร้อมบรรดาผู้ใหญ่วิชากรทั้งหลาย โดยเฉพาะคนที่
เดินเคียงมากับพ่อนั่นคือตาแฒ่ามูสตาฟา ซึ่งเป็นคู่ปรับตัวฉกาจของเธอเลย
ตั้งแต่เธอเตะผ้าหมากหลานชายคนโตของเขาไปเมื่อเกือบหกปีที่แล้ว
ตาแฒ่ามูสตาฟาก็ถือว่าเธอเป็นศัตรูตัวฉกาจ คอยจ้องจับผิด คอยค้ำไม้ให้
เธอได้ทำอะไรที่อยากทำอยู่เสมอ

ตาแก่ใจแคบไม่เคยปล่อยให้เธออยู่อย่างสุขสงบสักที

เพราะคิดว่าคราวนี้ตาแก่ใจแคบคนนั้นคงสั่งให้พ่อมาลงโทษเธออีก
นะดาเลยชิงใช้แผนเจ็บตัว แสดงว่าตนเจ็บมากๆ เอาไว้ก่อน พ่อจะได้ไม่
ลงโทษเธอหนักนัก

โธ่! พอนึกถึงเรื่องที่ต้องถูกลงโทษแล้วหญิงสาวก็แค้นใจนัก ที่ทุก
อย่างเป็นแบบนี้ก็เพราะผู้ชายคนนั้นคนเดียว

๓

ความจริงแล้วนะดาตั้งใจแกล้งสลบ นอนไม่พื่นจนกว่าพ่อจะมา แต่ทันทีที่แก้มสัมผัสหยดน้ำซึ่งไหลออกมาจากดวงตาของแม่ เธอก็ไม่อาจใจร้ายแกล้งเจ็บให้แม่ต้องเป็นห่วงมากไปกว่านี้

หญิงสาวครางเบาๆ แล้วค่อยๆ ลืมตาขึ้นเหมือนเพิ่งพื่นจากการสลบ ใบน้าแม่ที่อยู่ตรงหน้าเต็มไปด้วยหยาดน้ำตา ส่วนใบน้าของแม่ อามีนะฮ์กับอามาลก็มีความเป็นห่วงเป็นใยฉายชัด ภาพที่เห็นทำให้เธอรู้สึกผิดเล็กน้อยที่แกล้งเจ็บมากเกินไปหน่อย

แม้กับแม่อามีนะฮ์ช่วยกันพุงเธอลุกขึ้นนั่ง นะดารีบจับคอของตน แล้วไออีกสองโหลกเพื่อบอกให้ทุกคนรู้ว่าเธอเจ็บคอ เจ็บมากๆ ด้วย

“น้าใหม่พื่อนะดา” อามาลซึ่งเป็นลูกสมุนที่สนิทกับนะดาที่สุดเพราะตามเธอต่อๆ มาตั้งแต่ครั้งเป็นเด็กถามแล้วไม่รอฟังคำตอบ เขารีบไปที่โต๊ะกลางซึ่งอยู่หน้าโซฟาสีขาวรูปตัวยู เทน้าซาใส่จอกเงินขนาดเล็กแล้วนำจอกน้าขามาแตะที่ริมฝีปากพี่สาว

นะดาขังแกล้งครางเสียงแผ่วอีกสองครั้ง ทำเป็นกลืนน้าก็ยังไม่ปาก

ก่อนยกมือขึ้นแตะจอกเป็นการบอกอาการที่ป้อนน้ำให้เธอด้วยความห่วงใยว่าพอแล้ว

“เกิดอะไรขึ้นนะดา ทำไมหนูถึงเป็นแบบนี้”

ในเมื่อได้โอกาสฟ้องก่อน นะดาจึงรีบใส่ไฟทันที

“แขกของพ่อคะ” เธอตัดสินใจให้แหบกว่าปกติ

“ฮาริสกับซามีมาบอกหนูว่าพ่อมีแขก และแขกคนนั้นอาจเป็นคนที่พ่อเลือกเอาไว้เพื่อมาเป็นสามีของหนู หนูอยากเห็นเขา อยากรู้ว่าเขาเป็นยังไง หนูเลย...ไปดู”

ประโยคสุดท้ายเสียงของนะดาเบาลงเพราะเห็นแวตาทกใจของแม่ทั้งสอง เพราะต้องการเป็นคนดี เป็นผู้เสียสละ เธอจึงบิดเบือนความจริงอีกนิด

“ใครก็ต้องอยากรู้ อยากเห็นหน้าคนที่จะมาเป็นสามีของเราทั้งนั้น ไม่ใช่เธอคะ แล้วหนูก็แค่ไปแอบดู หนูไม่ได้ตั้งใจจะแสดงตัวให้เขาเห็น หรืออยากพบปะพูดคุยกับเขาลักหน่อย แต่ไม่รู้ว่าเป็นบ้าอะไร พ่อเห็นหนูบูบู้ก็วิ่งไล่ แล้วก็มาทำร้ายหนู”

“เรื่องนี้จะว่าผู้ชายคนนั้นผิดก็ได้นะ ก็ดูพี่แต่งตัวสิ”

นะดาอยากชักลิ้นน้ำใส่องชายและตบหัวแถมให้อีกที เป็นการลงโทษที่น้องไม่เข้าข้างพี่ หญิงสาวเห็นแม่กวาดตามองชุดแบบผู้ชายสีดำซึ่งเธอสวมอยู่แล้วก็รีบแก้ตัว

“ก็แอบดูอะ มันก็ต้องปลอมตัวสิ”

เมื่อลูกสาวเริ่มแก้ตัวข้างๆ คุงๆ อย่างไม่พิกล รดากับฮามีนะฮ์ก็หันมามองหน้ากัน ตอนนั้นความตกใจถูกแทนที่ด้วยความยุ่งยากใจแล้ว

“หนูสงสัย หนูไม่พอใจอะไรควรมาถามพ่อกับแม่ก่อนตัดสินใจทำอะไรลงไปนะดา ถ้าหนูมาถามแม่สักคำ แม่คงบอกหนูได้ว่า พ่อไม่เคยบอกแม่สักคำว่าจะให้หนูแต่งงาน ถ้าหนูถามคงไม่มีทางเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น”

“ฮะ!” หญิงสาวอุทานแล้วเขย่าแขนแม่ ใบหน้าเธอมีรอยยิ้มกว้าง

ไม่ได้สนใจคำตำหนิที่แม่เพิ่งพูดออกมาเลย

“จริงนะ แม่ไม่ได้หลอกหนูนะ หนูไม่ต้องแต่งงานกับใครก็ไม่รู้จริง
เธอแม่”

“แม่ไม่เคยพูดโกหก” รดาเย็นกราน

“ไอ้เจ้าซามิกับฮาริสนี่แย่งจริงๆ รู้อะไรไม่จริงแล้วเอาไปพูด กลายเป็น
เรื่องใหญ่ไปแล้วแบบนี้จะทำไม”

สีหน้าของอามาลดูไม่ดีเลยเมื่อรายงานแม่ทั้งสอง

“เรื่องพี่นะดามีปัญหาเกี่ยวกับแขกของพ่อว่าเป็นเรื่องใหญ่แล้ว แต่การที่
เรื่องนี้ถูกทำนบมุสตาฟากับทำนบชูฟฟาห์เห็นยิ่งเป็นเรื่องใหญ่กว่า”

นะดากัดริมฝีปาก แหวตามีความกลัวปรากฏ

“ผู้เฒ่าพวกนั้นต้องเข้าใจสิว่ามันไม่ได้มีอะไรเลย พี่แค่ไปแอบมอง
ผู้ชายคนนั้นเฉยๆ ไม่ได้นัดแนะพบปะใคร ไอ้เจ้าผู้ชายคนนั้นต่างหากที่บ้า
จู้ๆ ก็วิ่งออกมาทำร้ายพี่” นะดาเขย่าแขนแม่

“แม่ต้องช่วยหนูนะ ต้องไปอธิบายกับพ่อให้หนูด้วย”

รดายังไม่ทันได้ตอบลูกสาว อามินะฮ์ก็ชิงพูดขึ้นเสียก่อน

“กับพ่อนะอธิบายให้เข้าใจได้ไม่ยากหรอก พวกที่เข้าใจยากนะเห็นจะ
เป็นผู้ใหญ่ทั้งหลายต่างหาก พวกนั้นมีอคติกับหนูอยู่แล้ว ทุกอย่างที่หนูทำ
มักถูกมองว่าเป็นเรื่องไม่ดีไปเสียหมด แล้วเรื่องนี้...เขาก็ต้องเข้าใจไปในทาง
ร้ายเหมือนเคย”

นะดาใจหายวาบ ลังหรณไม่ตีเล่นเข้าจับหัวใจจนคนเก่งคนกล้าทำ
หน้าเหย

กว่าเจ้าของบ้านจะกลับมาพบแขกอีกครั้งเวลาก็ล่วงเลยไปนานเกิน
ควร

สีหน้าการิมยังคงนิ่ง ทวารอยย่นที่หัวคิ้ว ความกังวลในแววตาเป็น
สิ่งซึ่งเขาซ่อนเอาไว้ไม่ได้ เขากังวลทั้งๆ ที่เรื่องยุ่งนี้เขาไม่ได้อยู่คนก่อน ไม่ได้

เป็นคนผิด

“ต้องขอโทษด้วยที่ทำให้คุณรอนาน ผู้ใหญ่ในหมู่บ้านไม่ยอมเข้าใจอะไรง่ายๆ เลย”

พอได้ยินอาลีออกตัว คนที่ทำร้ายลูกสาวชาวบ้านไปแล้วก็จำใจต้องขอโทษ เป็นการขอโทษตามมารยาท เพื่อพยายามถนอมน้ำใจและรักษาความสัมพันธ์เอาไว้

“สำหรับเรื่องนั้น ผมต้องขอโทษคุณเช่นกัน ทุกอย่างเป็นความเข้าใจผิด”

การริมเลื่อนผ้าถุงพีเยะห์กับลูกธนูซึ่งกองอยู่บนโต๊ะเตี้ยให้เจ้าของบ้านดู “ผมไม่รู้ว่าลูกสาวคุณเล่นชนะอะไร แต่เธอเกือบฆ่าผม เธอยิงธนูดอกนี้ปักทะลุพีเยะห์ผม เจ็บตหน้าผมไปนิดเดียว และยังมีอีกหลายดอกที่พุ่งเข้ามาที่ผม คงไม่ผิดที่ผมจะคิดว่าลูกสาวคุณเป็นคนร้าย เลยลงมือกับเธอ”

อาลีย่นมือไปหยิบลูกธนูขึ้นมาดู มือใหญ่กำลูกธนูแน่น ก่อนเงยหน้ามองการิม

“ผมต้องขอโทษแทนลูกสาวด้วย นะดาเป็นคนดีอยู่สักหน่อย ชอบเล่นอะไรแผลงๆ แต่ผมมั่นใจว่านะดาไม่มีเจตนาจะทำร้ายหรือทำอันตรายคุณหรอก ไม่อย่างนั้นธนูดอกนี้คงปักอกคุณไปแล้ว”

นี่คือคำขอโทษหรือ ถ้าใช่...ก็เป็นคำขอโทษที่แปลกที่สุดเท่าที่การิมเคยได้ยินมาเลยทีเดียว ขอโทษเขาประโยคหนึ่ง ใช้อวดความสามารถของลูกสาวตนอีกประโยค ฟังแล้วขัดหูเหลือเกิน

“เอาเป็นว่าผมรับคำขอโทษก็แล้วกัน ถือว่ามันเป็นความเข้าใจผิดต่างฝ่ายต่างเลิกแล้วต่อกันก็แล้วกัน”

ทันทีที่พูดตัดบทเพื่อจบเรื่องยุ่งๆ นี้ การิมก็เห็นสีหน้าของอาลีเครียดขึ้น ชายสูงวัยขมวดคิ้ว ริมฝีปากใต้หนวดเคราดกหนาแน่นเข้าหากัน

“ผมก็อยากให้เรื่องนี้จบลงเพียงเท่านี้ แต่...”

สีหน้าของอาลียิ่งทวีความเครียดขึ้นอีก จนคนมองเริ่มเครียดตาม

“...ผู้ใหญ่ในหมู่บ้านไม่ยอม”

นั่นไง เอาแล้ว!

“คุณหมายความว่ายังไง”

อาลีหักลูกศรในมือแล้วมองการิมด้วยสายตาแปลกประหลาด มีทั้งความละอายใจและรู้สึกผิดปนเปกัน

“ที่นี่ไม่เหมือนเมืองที่คุณเกิดและเติบโตมา ในหมู่บ้านของเรายังยึดถือจารีตประเพณีเก่าๆ ที่เรามั่นใจว่าเป็นสิ่งดีงามเอาไว้ ดังนั้น การที่ผู้หญิงมาพบผู้ชายที่ไม่ใช่ญาติสองต่อสอง แถมยังตะเถ่ต้องตัวกัน...จึงถือเป็นความผิด”

การิมอยากหัวเราะ แต่ไม่รู้ว่าทำไมเขาจึงหัวเราะไม่ออก

“ตะเถ่ต้องตัวกันอย่างนั้นหรือ”

เสียงชายหนุ่มสูงกว่าปกติเล็กน้อย ทำให้ผู้ฟังทราบได้ทันทีว่าผู้พูดกำลังประชดประชันอยู่

“ถ้าการต่อสู้กันถูกมองว่าเป็นการตะเถ่ต้องกันในเชิงชู้สาว ผมก็คิดว่าผู้ใหญ่ในหมู่บ้านนี้ดูเหมือนจะมีชีวิตอยู่อย่างไร้คุณภาพ ไม่รู้จักแยกแยะถูกผิดเอาเสียเลย”

เมื่อถูกเด็กรุ่นลูกตำหนิ แม้จะคิดว่าการิมพูดถูก แต่ใครก็ต้องรักบ้านเกิดของตนทั้งนั้น อาลีจึงมีสีหน้าไม่พอใจหนักเมื่อได้ฟังคำตำหนิซึ่งตรงไปตรงมาเหลือเกิน

“ผมไม่หวังจะให้คนหัวสมัยใหม่แบบคุณมาเข้าใจเราหรอก แต่ผมมีเรื่องที่ต้องขอร้องคุณ”

ดวงตาคมราวดวงตาเหยี่ยวจ้องเจ้าของบ้านหนึ่ง

“หมู่บ้านเรามีกฎสำหรับลงโทษหญิงชายซึ่งลักลอบพบปะกัน...”

“บ้าไปแล้ว!” การิมผุดลุกขึ้นทันที ตอนนั้นเขาไม่อาจห้ามความโกรธเอาไว้ได้อีก เขามาที่นี่ก็เพราะผู้ชายคนนั้นขอร้องให้มา มาเพื่อเด็กชายคนหนึ่ง

ซึ่งเขาอุปการะไว้

ที่ว่าผลที่ได้เป็นอย่างไร เขาเกือบถูกลูกสาวของผู้ชายคนนั้นฆ่าตาย แล้วยังจะมาโดนลงโทษในสิ่งที่เขาไม่ได้ทำผิดอีกอย่างนั้นหรือ

คนแบบ การ์มิม มะอาลีย์ เป็นลูกผู้ชายพอ หากทำผิดก็ยอมรับผิด แต่ถ้าไม่ผิด...ใครก็มากดหัวให้เขารับผิดไม่ได้ทั้งนั้น!

อาลีลูกตาม และยื่นมือออกไปปรามมิให้การ์มิมเดินหนีเขา “ผมขออภัย กรุณาฟังผมก่อน”

“ก็ได้! ว่ามา หมู่บ้านนี้คิดจะลงโทษ การ์มิม มะอาลีย์ ยังไง”

ปกติแล้วการ์มิมไม่ใช่ผู้ชายขี้อื่อที่ชอบยกเอาอำนาจของครอบครัวมาแบ่งทับใคร แต่วันนี้เพราะไม่รู้ว่าคนในหมู่บ้านจะอย่างไรกับเขา ชายหนุ่มจึงเลือกที่จะยกครอบครัวตนขึ้นมาแบ่งทั้งที่ไม่เคยทำมาก่อน

และดูท่าว่าจะได้ผลเสียด้วย...อาลีสะดุ้งหลังจากฟังคำพูดของเขาจบ

“ไม่มีใครกล้าทำอะไรคนของตระกูลมะอาลีย์หรอกครับ มีเพียงลูกสาวผมเท่านั้นที่จะได้รับโทษ ถ้าคุณไม่ช่วยเธอ”

การ์มิมขมวดคิ้ว ก่อนจะตกใจจนแทบสทกออกมาเมื่ออาลีเอ่ยสิ่งที่ต้องการให้เขาทำ

“ได้โปรด...รับชะตาเป็นภรรยาของคุณด้วย”

การ์มิมไม่เข้าใจว่าเขากำลังเผชิญเรื่องบ้าอะไร หลังจากฟังคำขอของอาลีแล้วเขาก็ถามซ้ำ ให้อาลีพูดคำขอออกมาอีกทีเพราะไม่เชื่อหูตัวเอง

ผู้ชายคนนั้นกำลังขอให้เขาแต่งงานกับผู้หญิงที่เขาเพิ่งเคยพบหน้าอย่างนั้นหรือ บ้าจริงๆ เพี้ยนที่สุด

“นี่เป็นวิธีจับผู้ชายให้ลูกสาวคุณรีไรง”

คำตู่ตักที่ออกมาจากปากการ์มิมทำให้อาลีเพลอกำหมัดแน่น ไม่เคยมีใครตู่ตักเขาเช่นนั้นมาก่อน เขาเป็นคนที่เชื่อถือได้และน่านับถือมาตลอด นับตั้งแต่รับหน้าที่เป็นหัวหน้าหมู่บ้านต่อจากพ่อซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว ชื่อเสียงก็

ไม่เคยต่างพร้อยให้ใครเอาไปนินทาได้

“ผมไม่เคยคิดจับผู้ชายให้ลูก!” อาลีพูดเสียงเข้ม “เรื่องนี้อยู่เหนือความคาดหมายของผมเหมือนกัน ที่ผมส่งจดหมายเชิญคุณมาไม่ใช่เพราะมีเล่ห์กลอะไรอย่างที่คุณคิด ผมรักลูกสาว ไม่เคยคิดยึดเยียดลูกให้ผู้ชายที่ไม่ได้รักลูกผมเลยแม้แต่น้อย”

“ถ้าอย่างนั้นคำตอบของผมก็คือ...ไม่”

“ถ้าคุณไม่ช่วย นะดาจะถูกโยนที่กลางลานหมู่บ้านห้าครั้ง และตั้งแต่นั้นต่อไป จะไม่มีผู้ชายคนใดรับเธอไปเป็นภรรยาอีก นะดาจะมีมลทินติดตัวตลอดไป”

การีมอยากถามว่าแล้วไง แต่ยังไม่ทันได้ถาม อาลีก็พูดต่อ

“ที่ผมบอกให้คุณช่วยรับนะดาเป็นภรรยาก็เป็นเพียงแค่นั้นในนาม ที่ต้องทำแบบนี้เพื่อที่คุณจะได้พาเธอออกไปจากหมู่บ้านนี้ นะดาอยากไปจากที่นี่อยู่แล้ว หลังจากออกไปแล้ว ผมขอให้คุณช่วยส่งเธอไปอยู่กับตาและยายที่เมืองไทยด้วย ส่วนพันธะแต่งงานก็จบสิ้นลงแค่นั้น”

มันเรื่องอะไรที่การีมต้องช่วยผู้หญิงที่ไม่เคยรู้จักกันถึงขนาดนี้

อาลีจับจ้องอากัปภิกิริยาของชายหนุ่มตลอด จึงพอเดาสิ่งที่ชายตรงหน้าต้องการพูดได้ เขาตัดสินใจเผยความลับที่ทำให้การีมตะลึง

“คุณอาจคิดว่าเป็นแผนหรืออะไรก็ตาม ผมห้ามความคิดของคุณไม่ได้ และมันใจว่าถึงจะพยายามอธิบายอย่างไร คุณก็คงไม่พร้อมที่จะเข้าใจอย่างแน่นอน เพราะฉะนั้น...เอาแบบนี้ ผมขอทวงบุญคุณแทนนะดาเลยก็แล้วกัน คนในตระกูลมะอาลีย์ที่ยิ่งใหญ่ย่อมต้องเป็นคนที่รู้จักคุณคน ต้องตอบแทนคนที่เคยช่วยชีวิตตนเอาไว้” อาลีสูดลมหายใจลึก ก่อนจะเผยความลับออกมา “นะดาก็คืออัลสัน”

การีมอยากหัวเราะ แต่หัวเราะไม่ออก เขาทำได้เพียงแค่น้ำลายไหล นี่จะให้เชื่อหรือว่าเด็กชายที่เคยช่วยเหลือเขาให้พ้นภัยเมื่อหลายปีก่อนเป็น... เด็กผู้หญิง

เรื่องราวแต่หนหลังเริ่มเลือนรางในความทรงจำของการ์ิม แต่เขาจำได้ว่าสมัยยังเป็นวัยรุ่น เขาเคยแบกเป้ท่องเที่ยวไปตามเมืองต่างๆ เมื่อมาถึงหมู่บ้านซาฟารันแห่งนี้ซึ่งไม่ได้เป็นหนึ่งในจุดหมายปลายทางของเขาก็เกิดปัญหาขึ้น

กระเป๋าเงินของเขาหายไปตั้งแต่เมื่อใดไม่มีใครรู้ และทันทีที่เจ้าของบ้านซึ่งเขาขอพักรู้ว่าเขาไม่มีเงินจ่ายให้ตามสัญญา เจ้าของบ้านผู้ไม่ยอมผ่อนปรนก็คิดจะลากเขาไปยังที่ว่าการหมู่บ้าน โดยไม่ฟังเลยว่าหากยอมไปส่งเขาในเมือง หรือหากยอมให้เขาโทร. หาทางบ้าน เงินจำนวนเล็กน้อยแค่นี้เขาสามารถมาให้เจ้าของบ้านคนนั้นได้อยู่แล้ว

เมื่อพูดจากันไม่เข้าใจ การพูดดีๆ ก็กลายเป็นการทะเลาะเบาะแว้ง และจบลงด้วยการที่การ์ิมยังมือเอาไว้ไม่ได้ เขาต้องเจ้าของบ้านจนชายคนนั้นล้ม หัวไปชนเข้ากับโต๊ะ แล้วชายร่างท้วมคนนั้นก็นอนแน่นิ่งไป

เพราะยังเด็ก เพราะความตกใจ การ์ิมจึงทำเรื่องโง่ๆ อย่างเช่น... การหนี

หมู่บ้านนี้ยังเป็นหมู่บ้านซึ่งบังคับใช้กฎหมายตามแบบของตนเอง เมื่อมีคนทำร้ายคนในหมู่บ้านแล้วหนีหายไป ชายในหมู่บ้านก็พากันไล่ล่าผู้กระทำผิด การ์ิมรู้ว่าเขาต้องหนีออกจากหมู่บ้านนี้ให้เร็วที่สุดหากไม่ยอมถูกลงโทษด้วยวิธีโบราณ คร่ำครึ และ...น่ากลัว

เขาซ่อนตัวอยู่ในตรอกเล็กๆ เขาขะมาพรางตัว เป็นช่วงเวลาแสนตลกต่ำจนเขาอยากหลบมันออกไป ไม่อยากคิดถึง ไม่อยากจดจำ

เสียงตีเท้าหนักๆ ของผู้ชายหลายคน เสียงสั่งการให้ค้นหาคนร้าย ดังลั่นจนเขาริบหุดแขนหุดขาบีบตัวให้เล็กที่สุดขณะซ่อนตัว การ์ิมแทบไม่กล้าหายใจ แต่ถึงจะพยายามซ่อนอย่างไร เสียงตีเท้าของผู้ตามหาที่ยังคงยำเข้ามาใกล้เขามากขึ้นทุกที...ทุกที แต่ก่อนที่พวกเขาในหมู่บ้านจะถึงตัวเขาก็มีเสียงเล็กๆ ของเด็กคนหนึ่งดังขึ้น

นี่ๆ กำลังหาผู้ชายที่ใส่เสื้อยืดกับกางเกงยีนอยู่ใช่ไหม ฉันเห็นเขาเพิ่ง

วิ่งไปทางโน้น'

แล้วเสียงฝีเท้าหนักๆ ของผู้ชายหลายคนก็ค่อยๆ หายไป แทนจะพร้อมกับดวงตากลมโตนโตใสของเด็กชายคนหนึ่งโผล่มามองเขาซึ่งซ่อนอยู่หลังกองขยะ

การมีอาจลิมเรื่องราวในวันนั้นไปบ้าง แต่สิ่งหนึ่งที่เขาไม่เคยลืมนเลยก็คือ...ดวงตาคู่นั้นของอัลสัน

เด็กซึ่งมาช่วยเหลือเขาจากการถูกรุมประชาทัณฑ์มีผมสั้น ตัวเล็ก สวมเสื้อยืดกับกางเกงยีน และไม่ยอมบอกชื่อของตน

เจ้าเบ๊ยกที่ทำตัวลึกลับยื่นข้อเสนอที่ปฏิเสธไม่ได้ให้แก่เขา เพราะต้องการที่จะออกจากหมู่บ้านเหมือนกัน เด็กคนนั้นมีรถ แต่เพราะยังเป็นเด็ก หากขับรถออกไปจากหมู่บ้านด้วยตัวเองจะเป็นที่สังเกต เจ้าเบ๊ยกจึงต้องการคนขับรถ...ซึ่งก็คือเขา

เด็กคนนั้นช่วยเขาพรางตัวเป็นคนขับรถ จากนั้นการีมกับเด็กนั้นก็ออกไปจากหมู่บ้านด้วยกัน ไปผจญภัยด้วยกันสามวันสามคืนกลางทะเลทราย กว้างใหญ่จนเกือบเอาชีวิตไม่รอด แต่ถึงอย่างไรเขากับเด็กนั้นก็ไม่เคยทิ้งกัน

ความกล้าหาญและซื่อสัตย์ของเด็กนั้นทำให้การีมคิดจะมอบสิ่งดีๆ ให้ เขาเสนอตัวรับผิดชอบเรื่องการเรียนของอัลสันโดยไม่เกี่ยงเรื่องเงิน ทุนนี้เป็นการให้โดยไม่หวังอะไรตอบแทน ความรู้เป็นสิ่งที่การีมคิดจะให้เด็กนั้นเพื่อเป็นการตอบแทนที่อัลสันเคยช่วยชีวิตเขา

เด็กนั้น เจ้าเบ๊ยกที่เขาเรียกว่าอัลสัน...แท้จริงแล้วเป็นผู้หญิงหรือ "คุณจะให้ผมเชื่อเรื่องแบบนี้ได้อย่างไร มันเหมือนเรื่องโกหกซัดๆ"

"ผมจะให้คุณพบหน้าตา ถ้าคุณได้เห็นเธอซัดๆ จะรู้ว่าเรื่องที่ผมเล่าไม่ใช่เรื่องโกหกสักนิด"

พูดจบอาลิสก็เดินไปยกหูโทรศัพท์ซึ่งวางอยู่บนโต๊ะข้างประตู กดเบอร์แล้วกรอกเสียงลงไป

"อามาล พาหนะดามาที่ห้องรับแขกติดสวนเดี๋ยวนี้"

เพราะนวดายังไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้า ดังนั้นเมื่อเธอเดินตามน้องชายเข้ามาในห้องรับแขก หญิงสาวจึงเห็นพอมองการแต่งตัวของเธออย่างคาดโทษ

แวตาทที่พอมองมาทำให้หญิงสาวก้มหน้าลง แล้วยกมือขึ้นจัดแต่งอิฎฐาซึ่งแม่เป็นผู้คลุมให้ด้วยไม่รู้ว่าจะทำอะไรที่ดีไปกว่านั้น

พอเธอก้าวเข้าไปใกล้พ่อซึ่งนั่งอยู่บนโซฟาเดี่ยว ทางตานะดาก็เห็นขาทางเกงของคู่ต่อสู้ซึ่งนั่งห่างออกไปนิดหน่อย เมื่อเห็นว่าเขายังอยู่ที่นี้หญิงสาวก็แน่ใจว่าเธอถูกเรียกตัวมาเพื่อไต่สวนอย่างแน่นอน

“เงยหน้าขึ้นสิชะดา แยกคนนี้ไม่ใช่คนแปลกหน้า หนูเคยพบเขามาแล้วเมื่อหลายปีก่อน”

คำสั่งของพ่อทำให้ชะดาประหลาดใจ แม้ท่านจะเป็นพ่อซึ่งหัวสมัยใหม่ที่สุดในหมู่บ้าน แต่ถึงอย่างไรเมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่น พ่อก็แสร้งทำตัวหัวโบราณ ไม่เคยมีสักครั้งที่จะสั่งให้ชะดาทำอะไรแปลกๆ แบบนี้

จู่ๆ ก็ให้ลูกสาวเงยหน้ามองผู้ชาย โอ๊ย! นี่ถ้าตาแก่ในหมู่บ้านรู้เข้าต้องอกแตกตายกันเป็นแถวแน่

แม้จะรู้ว่าคำสั่งของพ่อเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำตาม แต่ความอยากรู้อยากเห็นกลับทำให้ชะดาค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองแขกซึ่งตอนที่พระนุกันอยู่นั้นเธอแทบไม่ได้สนใจหน้าตาเขา

ผู้ชายซึ่งนั่งอยู่บนโซฟาคนละตัวกับพ่อเธอมีผิวค่อนข้างเข้ม ผมเขาค่อนข้างยาวถ้าเทียบกับความนิยมของผู้ชายในเอห์เดน ผมสีดำสนิทยาวเลยบ่าเล็กน้อย

การไว้ผมยาวเกินความนิยมเช่นนี้ทำให้ชะดารู้ว่า ผู้ชายคนนี้ต้องไม่ใช่คนธรรมดาแน่ เขาต้องเป็น ‘เด็กแนว’ คนหนึ่ง...เช่นเดียวกับเธอ คนที่ตาแก่ในหมู่บ้านเรียกว่าเด็กตื้อ เด็กปวน เด็กเสบ สารพัดจะเรียก

เพราะเธอคิดว่าผู้ชายคนนี้เป็นคนแนวๆ เหมือนกัน ชะดาจึงกระตือรือร้นที่จะสำรวจใบหน้าเขา

เมื่อครูพ่อบอกว่าเขาไม่ใช่คนแปลกหน้า แปลว่าเธอกับเขาเคยพบกัน
รู้จักกันอย่างนั้นหรือ

๔

ทันทีที่การิมเห็นดวงตากกลมโตสดใสนั้นอีกครั้ง หัวใจเขาก็แทบหยุดเต้น ภาพใบหน้าของเด็กชายอัสลัน เด็กคนที่เคยช่วยเขาไว้ค่อยๆ เลื่อนเข้ามาซ้อนทับใบหน้าเล็กๆ ของหญิงสาวซึ่งสวมชุดของผู้ชาย

และเพราะจ้องเธออย่างตกตะลึงไม่วางตานี้เอง เขาจึงได้เห็นความสงสัยในแววตาของเธอที่ค่อยๆ เปลี่ยนไปเป็นตกใจ และสุดท้ายก็...ดีใจ

“การิม! นั่นนายไซ้ไหม” นะดาต้องใช้เวลานานพอควรจึงจำได้ว่า แขนกของพ่อซึ่งเธอมีเรื่องด้วยที่แท้ก็เป็นเพื่อนเก่าเพื่อนแก่ เพื่อนที่เคยรอนแรมกลางทะเลทรายด้วยกันตั้งหลายวันนั่นเอง พอนึกได้หญิงสาวก็ชี้หน้าเขาแล้วทักด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

ความไม่ชอบชี้หน้าไม่เหลืออยู่ในหัวใจอีกต่อไป ที่เธอรู้สึกตอนนี้มีเพียงความยินดีจนก้าวเท้าเร็วๆ เข้าไปหาเพื่อนเก่าซึ่งไม่เคยพบไม่เคยเจอกันอีกเลยหลังจากจากกัน แต่เธอก็ไม่เคยลืมเขาเลย

แหม...ก็ใครจะลืมคนที่เคยช่วยชีวิตตัวเองได้ละ ไม่ได้ออกตัณูขนาดนี้นะ

พอได้ยินเสียงทักดังออกมาจากริมฝีปากจิ้มลิ้มของหญิงสาวชุดดำ ซึ่งซอยเท้าเข้ามาจนเกือบถึงตัวเขา พอเห็นดวงตากกลมโตเปล่งประกายราวกับบรรจูดาวเป็นพันดวงเอาไว้...การิมก็กัดฟันแน่นเพื่อที่จะได้ไม่สบถออกมา

ชายหนุ่มหันไปมองอาลีซึ่งนั่งอยู่ฝั่งขวามือของตน ก่อนยอมรับด้วยน้ำเสียงราบเรียบราวกับเขาไม่ตกใจ หรือไม่คิดว่าตนโคตรขวยเลย

“อัสสันจริง ๆ”

เมื่อถูกทักด้วยชื่อซึ่งคนเป็นเพื่อนคนนั้นนี่เองที่ตั้งให้ นะดากก็ทิงตัวลงบนโซฟายาวตัวเดียวกับที่การิมนั่ง ทว่าห่างไปเกือบสองฟุต

แม้เธอจะดีใจที่ได้พบเขาอีกครั้ง แต่การอบรมสั่งสอนจากพ่อแม่ก็ทำให้หญิงสาวรู้ว่าตัวเองโตแล้ว จะไม่เข้าไปกอด ตบหัว ตบไหล่ หรือนั่งตัวติดกับการิมเหมือนเมื่อครั้งที่เคยผจญภัยอยู่กลางทะเลทรายด้วยกันไม่ได้อีกแล้ว

นี่แหละคือหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้เธอไม่ชอบที่นี่ ที่ซึ่งหญิงกับชายถูกขนบธรรมเนียมและประเพณีกีดกันให้คบค้าสมาคมกันไม่ได้

“อามาล หมดรุระแล้ว ไปได้” อาลีหันไปบอกลูกชายซึ่งยังยืนนั่งอยู่

ทันทีที่ได้รับคำสั่ง แม่สีหน้าอามาลดูเหมือนจะถามหาคำอธิบาย แต่เขาก็ยังเป็นลูกที่ดี ไม่คิดจะถาม ไม่คัดค้านผู้เป็นพ่อต่อหน้าคนอื่น

หลังจากอามาลเดินออกไปจากห้องรับแขกแล้ว อาลีก็หันมาเปิดประเด็น

“ตอนนี้คุณคงรู้แล้วว่าผมไม่ได้หลอกคุณ และเมื่อรู้แล้วแบบนี้ คุณคงไม่ปฏิเสธเรื่องที่ผมขอ”

การิมขมวดคิ้วอีกครั้ง “คุณขอในสิ่งที่มากเกินไป การแต่งงานไม่ใช่เรื่องที่จะเอามาล้อเล่นหรือหลอกใครได้ ผมจะพาอัส...”

ยังพูดชื่ออัสสันไม่ทันจบการิมก็ยิ่งปากตัวเองเอาไว้แล้วหันไปมอง

หน้าผู้หญิงซึ่งจ้องเขาสลับกับจ้องพ่อของตน สีหน้าของเธอราวกับไม่รู้เลยว่าพ่อคิดจะทำอะไร

เธอไม่รู้หรือกำลังไม่รู้กันแน่!

“นะดา ลูกสาวผมชื่อนะดา”

“นั่นแหละ เขาเห็นว่าผมยินดีจะพาลูกสาวคุณไปจากที่นี่ ส่งเธอไปยังที่ซึ่งเธอต้องการไป และจะรับผิดชอบดูแลเธออย่างที่เคยดูแลทุกอย่างในด้านการศึกษา ผมทำได้แค่นี้”

อาลีถอนหายใจ “คุณก็รู้ว่าคุณไม่มีสิทธิ์ที่จะทำแบบนั้น ถ้าคุณไม่รับปากแต่งงานกับนะดาก่อน ผมก็ไม่สามารถให้เธอไปกับคุณได้”

“เดี๋ยวนะ เดี๋ยว!” หลังจากฟังพ่อพูดแล้ว นะดาซึ่งก่อนหน้านี้ไม่รู้เรื่องอะไรเลยก็ลุกขึ้นแล้วตะโกนลั่น “นี่มันเรื่องอะไรกัน แต่งงแต่งงานอะไร”

“นะดา ฟังพ่อนะ” อาลีพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบราวกับไม่ได้พูดอะไรที่น่าตกใจ ไม่ได้พูดเรื่องที่จะเปลี่ยนชีวิตของคนสองคนไปเลย

“พ่อรู้ว่าหนูต้องการไปเมืองไทย ไปอยู่กับตาและยายเพื่อเรียนหนังสือ และเพื่อ...ใช้ชีวิตที่เหลือที่นั่น พ่อเคารพการตัดสินใจของหนู แต่หนูก็คงรู้ว่าพ่อไม่สามารถอนุญาตให้หนูไปได้ หากไม่ได้รับความเห็นชอบจากผู้ใหญ่ทุกคนก่อน

“เพราะแบบนี้พ่อถึงได้ตามคุณการิมให้มาช่วย ตอนแรกพ่อคิดว่าด้วยอำนาจของคนจากตระกูลมะอาลีย์ ผู้ใหญ่ทั้งหลายคงเกรงใจอยู่บ้าง และยอมให้หนูไปทำงานกับแม่ของคุณการิม จากนั้นจึงจะให้คุณการิมส่งหนูไปเมืองไทยอีกต่อ

“แต่...ตอนนี้เรื่องราวมันต้องเปลี่ยนไปแล้ว เพราะหนูมาพบคุณการิมสองต่อสอง แถมยังใกล้ชิดกัน ถูกเนื้อต้องตัวกัน ผู้ใหญ่ในหมู่บ้านต้องการลงโทษหนู พ่อ...พ่อยอมให้เป็นแบบนั้นไม่ได้ ถึงได้...”

อาลีมองการิมแล้วหลุบตาลงคล้ายละอายใจ

“...บอกผู้ใหญ่พวกนั้นไปว่า ที่คุณกริมมาที่นี้ก็เพื่อขอหนูไปเป็นภรรยา และพ่อก็ตกลงใจตอบรับไปแล้ว ถึงได้อนุญาตให้หนูกับคุณกริมพบปะพูดคุยกันได้”

นะดาสายหน้า ไม่อยากเชื่อในเรื่องที่พ่อเพิ่งพูดออกมาเลย “พ่อ! ทำไมพ่อถึงพูดแบบนี้ มันไม่จริงเลยสักนิด”

“พ่อต้องปกป้องหนู โทษของหนูคือการโบยห้าครั้ง ซึ่ง...พ่อรู้ว่าถ้าต้องโดนโบยจริงๆ หนูคงทนได้ แต่เรื่องที่จะตามมาหลังจากการโดนโบยล่ะ” อาลีถอนหายใจ “หนูจะอยู่ในหมู่บ้านนี้ต่อไปได้ยังไงถ้ามีมลทินเสียแล้ว”

“หนูก็ไม่อยู่ไง หนูยอมถูกโบย โบยเสร็จแล้วพ่อก็เนรเทศหนูไปอยู่เมืองไทยสิ”

กริมนั่งฟังพ่อกับลูกพูดคุยกันแล้วสายหัว ดูเหมือนผู้หญิงคนนี้จะไม่รู้จริงๆ ว่าเธอสร้างเรื่องอะไรขึ้นมา

ยอมโดนโบย แต่ไม่ยอมแต่งงาน จากนั้นก็จะจากเอห์เดนไปอย่างนั้นหรือ...คิดอะไรง่าย ๆ

คนโดนโบยจะมีแผลติดตัวไปตลอดชีวิต และแผลนั้นจะทำให้เธอถูกรังเกียจ ไปอยู่ที่ไหน แต่งานกับใคร ใครเขาจะยอมรับคนมีตำหนิตติดตัวไปเป็นภรรยา ไปเป็นแม่ของลูก อีกทั้งครอบครัวทางนี้ล่ะ อาลีเป็นถึงหัวหน้าหมู่บ้าน แต่ลูกสาวกลับโดนลงโทษเพราะทำผิดประเพณีเสียเองแบบนี้ เห็นทีจะรักษาตำแหน่ง รักษาหน้าตาและศักดิ์ศรีเอาไว้ไม่ได้แน่

ตอนนี้กริมเข้าใจแล้วว่าทำไมอาลีถึงขอร้องเกมบังคับให้เขาแต่งงานกับนะดา

การรับหญิงสาวที่คู่ควรเป็นภรรยาทำได้ไม่ยาก หากไม่พอใจเธอผู้นี้ เขาก็ยังมีสิทธิ์รับภรรยาได้อีกตั้งสามคน การแต่งงานกับคนที่เคยช่วยชีวิตเขาเอาไว้จึงไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ถ้า...เขาไม่ได้ตั้งใจว่าจะไม่แต่งงานอีก

“มันไม่ง่ายแบบนี้”

“แล้วมันยากตรงไหน หนูจะไปบอกพวกนั้นเองว่าหนูยอมถูกโบย”

ผู้หญิงใจร้อนก้าวเร็วๆ จากโซฟาตรงไปยังประตูซึ่งเปิดออกไปยังสวนได้ พอเห็นนวดาทำเช่นนั้น อาลีผู้เป็นพ่อก็รีบลุกขึ้นจากโซฟาแล้ววิ่งไปจับข้อมือเธอเอาไว้ก่อน

“ปล่อยหนู! หนูจะออกไปยอมรับผิด โบยกี้โบลี คิดว่ากลัวเธอ ถ้าโบลีแล้วได้ไปจากที่นี่ หนูยอมโดนโบลีสิบที ไมลี...จะโบลียี่สิบทีก็ยิ่งยอม” นวดาประกาศเสียงดัง

ได้ยินแล้วการิมก็ส่ายหน้าอีก เด็กเอ๋ยเด็ก ยังไม่เคยรู้ฤทธิ์การโดน โบลียี่สิบทีได้ ผู้ชายแท้ๆ โดนโบลีไปสามทีห้าทีก็ยังต้องรักษาตัวเป็นเดือน

“อย่าทำอะไรโดยใช้อารมณ์ พ่อเคยบอกหนูแล้วใช้ใหม่ว่า การใช้ อารมณ์คิดแทนสติจะทำให้หนูเดือดร้อน และวันนี้...หนูก็เดือดร้อนเพราะทำอะไรตามอารมณ์แล้วจริงๆ หนูมาหาเรื่องคุณการิม ทำผิดด้วยการมาอยู่กับเขาสองต่อสอง แล้วยังคิดจะทำร้ายตัวเองด้วยการไปบอกผู้ใหญ่ว่า ยอมถูกโบลียี่สิบทีเธอ”

“แต่พ่อจะให้หนูแต่งงาน...” ดวงตานวดามีหยาดน้ำคลอคลอ เธอเหลือบมองผู้ชายซึ่งถึงจะรู้แล้วว่าเขาไม่ใช่คนแปลกหน้าสำหรับเธอ กระนั้น ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอต้องยินดีแต่งงานกับเขา

เธอเกิดมาจากความรัก แม้ชีวิตการแต่งงานของพ่อกับแม่จะมีปัญหา จนเกือบเลิกรา แต่ก็เพราะความรักไม่ใช่หรือ ท่านทั้งสองจึงประคับประคองกันจนอยู่มาได้

นวดาเคยภูมิใจที่พ่อแม่เธอรักกัน ไม่เหมือนพ่อแม่ของเพื่อนๆ ที่ถูกจับคลุมถุงชน จำต้องอยู่กันไปโดยปราศจากความรักและความสุข และเพราะความภูมิใจนี้เอง เธอจึงสาบานกับตัวเองว่าจะไม่ยอมถูกคลุมถุงชนแต่งงานกับคนที่ไม่ได้รักเด็ดขาด

“มันไม่ใช่การแต่งงานจริงๆ นวดา หนูฟังพ่อก่อน” อาลีพยายามเอาน้ำเย็นเข้าลูบแล้วดึงมือลูกสาวไปนั่งบนโซฟาอีกครั้ง “ที่พ่อบอกว่าแต่งงานเป็นแค่การบอกใครต่อใครว่าจะแต่งงานเท่านั้น ไม่ได้แต่งงานจริงๆ ทุกอย่าง

เป็นเพียงข้ออ้างเพื่อไม่ให้หนูต้องโดนโบย และสามารถไปจากที่นี่ได้”

“การหลอกคนในหมู่บ้านจะทำให้ได้ง่ายๆ อย่างที่คุณคิดหรือคุณอาลี แค่บอกว่าผมกับ...นะดาจะแต่งงานกัน เขาก็จะเชื่อแล้วปล่อยให้ลูกสาวคุณไปกับผมอย่างนั้นหรือ”

“ไม่มีใครไม่เชื่อในพลังของคนตระกูลมะอาลี๋ยหรือครับ”

สิ่งที่อาลีพูดออกมาทำให้สีหน้าของการ์ิมเครียดขึ้น “ใครๆ ก็เชื่อในพลังของมะอาลี๋ย แต่คุณกำลังขอให้ผมทำให้มะอาลี๋ยกลายเป็นตัวตลก ถ้าผมพาลูกสาวคุณไปจากที่นี่แล้วยอมปล่อยให้เธอไปอยู่ที่ประเทศอื่นโดยไม่ได้แต่งงานกัน หรือหากผมถูกปฏิบัติอย่างทารุณกรรม ครบครัน ผมจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน สรุปแล้วคุณก็เห็นแก่ตัว คิดแต่จะให้ลูกสาวเอาตัวให้รอด ไม่ได้มองความเสียหายของผมเลย”

“นี่!” พ่อได้ยื่นการ์ิมตำหนิพ่อของตน นะดาก็ลุกขึ้นทำสะเอวหมายจะเอาเรื่อง แต่เป็นอาลีนั่นเองที่จุดลูกสาวให้นั่งลง

อาลีมองหน้าการ์ิมก่อนพยักหน้า “จริงอย่างที่หนูพูด ผมเห็นแก่ตัว คิดเอาแต่ได้ฝ่ายเดียวจนลืมมองความเสียหายทางฝั่งคุณจริงๆ แต่ในช่วงเวลาวิกฤติแบบนี้ ผมคิดอะไรดีกว่านี้ไม่ออก ผมต้องขอโทษคุณด้วยที่ทำให้เดือดร้อนคุณยาย ถ้าคุณมีความคิดดีๆ ทางอื่น ได้โปรดช่วยผม ช่วยนะดาด้วย”

“งั้นหนูหนีไปดีไหมพ่อ”

ฟังทางออกอื่นที่ออกจากปากลูกสาวแล้วอาลีก็เกือบสะดุ้ง ใจคิดนะ คิดได้ แต่จะทำเช่นนั้นไม่ได้เด็ดขาด ผู้หญิงหนีหายออกไปจากบ้าน ครบครันจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน แล้วถ้าโดนจับกลับมาได้ คงถูกลงโทษหนักยิ่งกว่าโบยห้าทีเสียอีก

‘คิดอะไรออกมาแต่ละอย่าง ดีๆ ทั้งนั้นนะลูก’

“ป่านนี้ผมว่าคนในหมู่บ้านคงจับตาดูที่นี้อยู่ เรื่องหนีคงเป็นไปได้ไม่ได้”

เมื่อการ์ิมออกความคิด อาลีก็พยักหน้า เห็นแบบนี้แล้วนะดาก็ทำ

เสียงไม่พอใจในลำคอ ก่อนบ่นว่า

“ทำอย่างนั้นก็ได้ อย่างนี้ก็ได้ แล้วจะให้ทำยังไง”

การริมมองหน้าคนบ่น เขาสำรวจวงหน้ารูปไข่ที่มีเครื่องหน้ากระจุมกระจิม แผลกตาไปจากสาวชาวเอห์เดน ผิวเนียน ขาว สะอาดตา แล้วจินตนาการเห็นแผ่นหลังที่มีรอยเส้ห้ารอย เห็นดวงตาเป็นประกายคู่หนึ่ง ต้องมีน้ำตา เห็นคนทั้งหมู่บ้านนินทาให้ร้าย รังเกียจทั้งเธอและครอบครัว

จินตนาการเลวร้ายเหล่านั้นทำการริมถอนหายใจยาว อนาคตของผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ในกำมือเขา เพียงแค่เขาบอกว่าช่วย เธอก็จะรอดพ้นภัยทุกอย่าง แถมยังออกไปใช้ชีวิตอย่างที่ตนต้องการ

ส่วนเขา...เขาได้อะไรจากเรื่องยุ่งนี้บ้าง นอกจากได้เมียในนามมาหนึ่งคน

เมียในนามอย่างนั้นหรือ...

ความคิดนี้ทำให้การริมเงยหน้ามองผู้หญิงที่ซื่อหน้าอีกครั้ง ดูจากลักษณะภายนอก ผู้หญิงคนนี้ไม่มีอะไรไม่เหมาะสมกับการเป็นเมียหรือเป็นแม่ของลูกเลย หากเขารับเธอมาเป็นภรรยา คนที่ดีใจอย่างที่สุดน่าจะจะเป็นแม่ของเธอ และคนที่ต้องผิดหวังมากที่สุดก็คือ...

การริมกระตุกมุมปากข้างเดียว จะเรียกก็เรียกเช่นนี้ว่าเป็นการยืมก็ได้ แต่เป็นยืมที่ไม่นำมามองเพราะเมียไปด้วยความชั่วร้าย

เมื่อสองสัปดาห์ก่อน ผู้หญิงที่เขารู้จักคิดคนหนึ่งเพิ่งทำเรื่องปวดหัวให้เขา เธอก้าวเข้ามาในที่ทำงานเขาพร้อมคำขู่ที่น่ารังเกียจ คำขู่นั้นทำให้การริมอยากบิบบคองน้องสาวของเพื่อนรักแล้วโยนหล่อนลงไปจากชั้นสี่ของอาคาร

เขาไม่เคยคิดเลยว่าคนที่รู้จักกันมาตั้งแต่ยังเด็กจะมีความคิดบ้าๆแบบนี้ เธอชอบเขา...เขารู้มานานแล้ว แต่การริมมองเธอเป็นเพียงน้องสาวเท่านั้น ไม่เคยรู้สึกอะไรมากกว่านี้

อชาติยะห์ร้องไห้ พร่ำบอกว่าที่ต้องทำเช่นนี้เพราะเขาหนีหน้าเธอ ภายในสองปีนั้นเขาไม่เคยมองเธอเลยสักนิด เธอหมดหนทางแล้ว จึงไม่

แควร์ว่าความลับที่เธอทำไว้จะสร้างความเสื่อมเสียให้ใครบ้าง หญิงสาวจะเปิดเผยหากเขาไม่แต่งงานกับเธอภายในสามเดือน

บอกเลยว่าหากความลับนี้เปิดเผยออกไป ต้องเป็นข่าวใหญ่ที่ฉีกหน้าตระกูลใหญ่ถึงสองตระกูล ไม่ใช่แค่เขาคนเดียว เขาเตือนเธอแล้ว ทว่าอชาติยะหยังยืนกรานหนักแน่น เธอไม่สนสิ่งอื่นใดนอกจากความต้องการของตัวเอง เธอเป็นคนแบบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว

สองสัปดาห์มานี่การิมจึงคิดแล้วคิดอีกเพื่อหาทางออกให้แก่ตนเองและครอบครัว วันหนึ่งเขาคิดจะแต่งงานให้มันสิ้นๆ เรื่องไป แต่ถัดมาอีกวันเขาก็รับไม่ได้ เขาไม่ยอมมีเมียอีกคน การิมไม่มีวันเชื่อใจผู้หญิงคนไหนอีกแล้ว โดยเฉพาะคนที่ใช้วิธีการข่มขู่เพื่อจะได้แต่งงานกับเขา

ชายหนุ่มรู้ดี หากเขายอมแต่งงานกับเธอ ความลับเรื่องนั้นก็จะถูกนำมาฟาดฟันเขาทุกครั้งที่ทำเรื่องไม่ถูกใจเธอ

และที่สำคัญไปกว่านั้น เขายอมให้ครอบครัวเธอหรืออชาติยะหยังพบกับฟาเดล...ลูกชายของเขาไม่ได้

การิมไม่ต้องการให้ความลับอีกประการถูกเปิดเผยออกไป ดังนั้น... เพื่อปกป้องเด็กที่ได้ชื่อว่าเป็นลูกชายของเขา การิมจึงตัดสินใจมาที่นี่ด้วยตัวเอง

ดูเหมือนจะเป็นความบังเอิญที่อัสลันต้องการไปต่างประเทศเพื่อเรียนต่อพอดิ การิมจึงคิดว่า หากส่งฟาเดลไปพร้อมอัสลัน ความลับที่เขาไม่ต้องการให้ใครล่วงรู้ก็คงถูกปกปิดต่อไปได้ อาจลำบากและทำให้ใครต่อใครสงสัยไม่น้อยที่เขาส่งลูกชายไปต่างประเทศโดยให้เด็กหนุ่มคนหนึ่งเป็นผู้ดูแล แต่การิมไม่มีทางเลือก ถึงจะถูกนิทาบ้างว่าทำในสิ่งที่ไม่สมควร ก็ยังดีกว่าปล่อยให้ฟาเดลต้องพบชะตากรรมที่ไม่ยุติธรรมกับเขาเลย

ทว่าตอนนี้เหตุการณ์ดันพลิกผัน อัสลันกลายเป็นนะดา ชายกลายเป็นหญิง และยังเป็นผู้หญิงที่ถูกเสนอให้แต่งงานเพียงในนามกับเขาอีกด้วย ถ้าเธอแต่งงานกับเขา นั่นหมายความว่าฟาเดลจะกลายเป็นลูกของ

เธอ การให้ลูกไปอยู่ที่ต่างประเทศกับแม่เลี้ยง ดูจะเป็นเรื่องที่ไม่แปลกประหลาดอะไร ไม่ใช่เรื่องที่จะทำให้ผู้คนตีจินนินหาได้...ใช่หรือไม่

ยิ่งคิด การมีก็ยังเห็นแสงที่ลอดผ่านเข้ามาทำให้เส้นทางเบื้องหน้าสว่างไสว

เพราะเป็นพวกตัดสินใจเร็ว ชายหนุ่มจึงโผล่ออกมาโดยไม่รีบมิขลุ่ยว่า “เอาละ ผมจะช่วย แต่งงานก็แต่งงาน ว่าแต่บอกเอาไว้ก่อนนะว่า การแต่งงานครั้งนี้จะเป็นการแต่งงานแค่ในนามเท่านั้น ครบสามเดือนเมื่อไหร่เราจะแยกกัน และเธอ...” การมีชี้ไปที่นะดา “...ต้องไปอยู่ต่างประเทศโดยไม่มีพ่อแม่”

อาลียิ้มกว้างเมื่อได้ยินคำตอบรับนั้น เขาหันมามองลูกสาวแล้วพูดถึงความจริงในใจลูกซึ่งเขารับรู้มานานแล้ว

“คุณไม่ต้องกลัว นะดาอยากไปเรียนต่อต่างประเทศมานานแล้ว หากมีทางที่เธอจะไปได้ เธอไม่มีวันปฏิเสธแน่ ทุกวันนี้เป็นผมเองที่พยายามยืดพยายามซื้อเวลาที่จะได้อยู่กับลูก เพราะผมแน่ใจว่า การไปจากเอห์เดนในครั้งนี้คือการไปแล้วไม่ย้อนกลับมาอีก”

“พ่อ...” นะดาเรียกพ่อเสียงแผ่ว ไม่คิดเลยว่าท่านจะรู้ใจเธอขนาดนี้ เพราะอย่างนี้ใช่หรือไม่พ่อจึงไม่ยอมให้เธอไปเสียที

“นะดาไม่เหมาะกับที่นี่ ผมรู้มานานแล้ว แต่เพราะรัก เพราะไม่ยอมเสียลูกไป ผมจึงรั้งเธอไว้ จนวันนี้ผมถึงได้รู้ว่าการฉุดรั้งลูกเอาไว้ทำให้ลูกไม่มีความสุข และยังทำให้อนาคตของลูกจบสิ้นลง”

“พ่อคะ...” หญิงสาวทรุดตัวลงกับพื้นแล้วจับเข้าพ่อ แหวตามีความเสียใจฉายชัด “...ที่แท้พ่อก็เข้าใจหนูมาตลอด”

มือใหญ่ยื่นมาลูบศีรษะลูกสาวคนเดียว “พ่อรู้ว่าหนูต้องการท่องเที่ยวในโลกกว้าง หนูอยากเป็นอิสระจากกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่ผูกมัดไว้ หนูไม่ยอมเป็นผู้หญิงที่นั่งอยู่ในห้องด้านหลัง คอยดูสีหน้าสามี หรืออุ้มท้อง เลี้ยงลูกไปวันๆ หนูอยากทำอะไรมากกว่านั้น”

นะดาพยักหน้า “หนูไม่ได้เกลียดที่นั่นนะคะ แต่เกลียดที่หนูเป็นได้แค่
ผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งไม่ต่างไปจากผู้หญิงอีกร้อยคนในหมู่บ้าน”

“พ่อเข้าใจ”

เห็นพ่อลูกรักและเข้าใจกันแบบนี้การมีก็สะท้อนใจ เนื่องจากเขาก็เคย
มีคนรักเช่นกัน รักจนไม่อาจทนการพรากจากได้ รักจนเหนียวรั้งเอาไว้
ทั้งที่ไม่ควรรั้ง ความเห็นแก่ตัวก่อให้เกิดโศกนาฏกรรมที่ทำให้เขาเสียใจมา
จนถึงทุกวันนี้

ความรัก...สำหรับเขาเป็นอารมณ์ที่ไม่ปรารถนาจะพบเจออีกเป็นครั้งที่
ที่สอง